

People's Daily sætter fokus på LaRouche i dækning af Transaqua

27. aug., 2017 – I en lang rapport den 21. aug. om de nyligt forhøjede udsigter for det længe planlagte, store »Transaqua«-infrastrukturprojekt, der vil transformere Tchadsøen og Subsaharisk Afrika, satte Kinas *China Daily* fokus på Lyndon LaRouches og hans bevægelses rolle. Artiklen satte også dette afgørende vand- og energiprojekt i sammenhæng med Kinas Bælte & Vej Initiativ, eller den »Nye Silkevej«, og hvor avisen *China Daily* den 20. aug. satte fokus på Helga og Lyndon LaRouches historiske rolle.

Tchadsøens bækken med Transaqua-projektet

»40 millioner mennesker, der er afhængige af Tchadsøen for deres levebrød, har fået fornyet håb«, skrev *People's Daily*, »i kølvandet på underskrivelsen sidste juni i Hangzhou, Kina, af en aftale mellem den kinesiske byggegigant, PowerChina, og det italienske firma, Bonifica Spa. Disse nyheder blev imidlertid først offentliggjort i begyndelsen af denne måned.«

»Aftalen drejer sig om at udføre forundersøgelser om muligheden for at overføre 100 mia. kubikmeter vand om året fra Congofloden i den Demokratiske Republik Congo, DRC, for at genopfylde den hastigt skrumpende Tchadsø, en strækning på 2.500 km. Projektet kendes også som Transaqua. Ifølge *Executive Intelligence Reviews*, *EIR*-magasinets website, blev forståelsesmemorandaet underskrevet ved et møde mellem de to selskabers ledere i overværelse af den italienske ambassadør til Kina, Gabriele Menegatti.«

Under overskriften »LaRouches rolle«, skrev *China Daily*, »Takket være den kamp, som LaRouche-organisationen og initiativtagerne til Transaqua har taget op i alle årene, er projektet nu ved at blive til virkelighed inden for rammerne af Bælte & Vej Initiativet. *EIR*-magasinet og Schiller Instituttet arrangerede i 2015 det første møde mellem LCBC [Lake Chad Basin Commission, -red.] og hjernerne bag Transaqua. Dette blev i december 2016 fulgt op af underskrivelsen af MOU'et mellem LCBC og PowerChina og af de efterfølgende kontakter mellem Bonifica Spa og det kinesiske selskab.«

Avisen bemærker ligeledes, at »Lake Chad Basin Commission løste spørgsmålet om finansiering af undersøgelserne af vandoverførsel ved at skabe en Ny Silkevej til Tchadsøen. PowerChina, et af landets største, multinationale selskaber, som byggede de Tre Slugters Dæmning [i Kina], underskrev et forståelsesmemorandum med LCBC sidste december.«

Artiklen i *People's Daily*, skrevet af Kimeng Hilton Ndukong, er alt for gennemillustreret og lang til at gennemgå her; artiklen fremlægger detaljeret det eksistentielle subsahara-problem med Tchadsøens skrumpning hen over 50 år; resultaterne heraf i form af økonomisk ødelæggelse og fremvæksten af terrorisme i regionen; og Transaqua-projektets enorme skala, der vil transformere regionen. Dette er potentielt et af Lyndon og Helga LaRouches største værker.

<http://en.people.cn/n3/2017/0821/c90000-9258249.html>

Foto: Fiskeri er en væsentlig kilde til millioner af menneskers levebrød i Tchadsøens bækken. (Foto: LCBC/People's Daily)

At bevæge verden i en fuldstændig anden retning. Af Helga Zepp-LaRouche

Jeg har flere gange understreget det faktum, at den kinesiske model er meget nærmere ved det oprindelige amerikanske økonomiske system, end folk forestiller sig. Alle Kinas banksystemer er faktisk meget mere ligesom banksystemet efter Hamiltons principper, eller man kunne også sige, ligesom Friedrich Lists rammepolitik; Friedrich List, den tyske økonom, der i øvrigt er den mest berømte økonom i Kina i dag.

Download (PDF, Unknown)

Historisk aftale mellem Italien og Kina om Tchadsøen

7. aug., 2017 – Støttet af deres respektive regeringer, underskrev det italienske ingeniørfirma Bonifica Spa og PowerChina, et af Kinas største, multinationale selskaber, en hensigtserklæring om samarbejde omkring undersøgelse, og sluttelig udførelse, af konstruktion af det største infrastrukturprojekt, der nogen sinde er besluttet for Afrika, og som er det integrerede projekt for vandoverførsel, energi og transport ved navn Transaqua.

Erklæringen blev underskrevet under et møde mellem de eksekutive ledere af de to selskaber i Hangzhou den 6.-8. juni i overværelse af den italienske ambassadør til Kina, men det

blev først kendt i begyndelsen af august.

Transaqua er en idé, der blev udviklet af Bonifica i 1970'erne, om at bygge en 2.400 km lang kanal fra den sydlige region af den Demokratiske Republik Congo, og som ville opfange bifloderne på Congoflodens højre bred gennem dæmninger og reservoirer og, gennem tyngdekraften, bære op til 100 mia. m³ vand om året til Tchadsøen med det formål at genopfylde den skrumpende Tchadsø, og desuden producere elektricitet og rigeligt vand til overrisling. Kanalen ville blive en hovedtransportinfrastruktur for det centrale Afrika.

I de seneste årtier er situationen omkring Tchadsøen blevet mere og mere eksplosiv og presserende. Mens udtørringen af søen har fremtvunget en masseemigration til Europa, er forarmelsen af regionen blevet en frugtbar grobund for rekruttering af terrorister til Boko Haram. Selv om Transaqua tilbød en løsning på disse problemer, har vestlige nationer og institutioner hidtil afvist at acceptere det, med finansielle og ideologiske påskud.

Takket være LaRouche-organisationens kamp i alle disse år, sammen med ophavsmændene til Transaqua-ideen, kan dette projekt nu blive til virkelighed inden for rammerne af Bælte & Vej Initiativet. EIR og Schiller Instituttet har gjort det muligt for Kommissionen for Tchadsøens Bækken (LCBC), under nigeriansk lederskab, og ophavsmændene til Transaqua at komme sammen, og at Transaqua er blevet anerkendt som den eneste, realistiske løsning. I december 2016 underskrev LCBC et forståelsesmemorandum med PowerChina og arrangerede sluttelig kontakt mellem de italienske og kinesiske selskaber.

Den nigerianske minister for vand, Suleiman Adamu, der talte om 2016-MOU'en til *Nigeria Tribune* den 25. juli, bemærkede, at PowerChina hr ansvaret for den interne overførsel i selve bækkenet. »Kina gør præcis det samme, de overfører vand fra det sydlige Kina til det nordlige Kina. Lige som Nigeria har det sydlige Kina mere vand end det nordlige Kina. I den

nordlige del er nogle områder halvtørre, så de overfører vand. Kanalen, de byggede, er på i alt omkring 2.500 km, og det er Fase 1.

Leder af LCBC, engelske Abdullahi Sanusi, har udtrykt sin overbevisning om, at det nye samarbejde vil lykkes med at »blive en del af god historie og bringe håb til dem, der ikke har nogen stemme«.

Se også: »EIR Brings Transaqua Plan, BRICS to Lake Chad Event«, *EIR*, 5. dec. 2014.

Hvad New York City kan lære af Afrika.

LPAC kortvideo

New York City er nu officielt gået ind i »Helvedessommeren«, skabt af reparationsarbejde, der for længst burde have været udført, omkring Penn Station. Dette arbejde vil reducere pendlernes adgang til dette afgørende omdrejningspunkt med 20 % af den halve million, daglige pendlere. For et par uger siden efterlod en togafsporing af et A-tog i New York dusinvis af sårede og forstyrrede hundrede tusinder af togrejser. Om to år vil den planlagte nedlægning af L-toget forstyrre 200.000 daglige togrejser i halvandet år. I dag er der 2,5 gange så mange forsinkelser i New Yorks undergrundsbane som for blot 5 år siden. Det er tydeligt, at transport i Amerikas førende by er på randen af sammenbrud. Og dette bør ikke komme som nogen overraskelse for dem, der har fulgt manglen på infrastrukturinvestering i løbet af de seneste årtier. Og slet ikke for Lyndon LaRouche, der kæmpede imod 1970'ernes ødelæggelse og under-investering i New York City, og Big Mac

Kommunale Bistandsselskabs finansielle diktatur, der overtog det.

Mange af de umiddelbart nødvendige udbedringer er fuldstændigt åbenlyse for enhver, der kender til situationen. Erstat de 100 år gamle tunneller, der krydser Hudson- og East-floderne; opgrader koblingssystemet, som stammer tilbage fra Franklin Roosevelts præsidentskab, og forøg vedligeholdelse og reparationer, eftersyn af spor og udstyr; men det, der virkelig kræves, er et langsigtet perspektiv for det næste niveau af infrastruktur, det langsigtede perspektiv, hvis fravær forårsagede den krise, vi nu befinder os i. En krise, hvor New York City blot er et førende eksempel i USA. Uden at kæmpe for at vinde en forpligtelse over for et sådant langsigtet perspektiv for en ny platform, vil alle kortsigtede udbedringer, selv om de er nødvendige, blot være at 'sparke dåsen hen ad gaden'.

For at gøre dette langsigtede perspektiv klart, lad os se på, hvad vi kan lære af Afrika og Kina.

Med et par af de lidt mere udviklede nationer, såsom Egypten og Sydafrika, som undtagelse, befinder afrikansk infrastruktur sig på et ynkeligt underudviklet niveau. Overvej engang disse tal:

Den totale transport af fragt via jernbane er i Afrika mindre end 10 % af det, den er i USA, Kina eller Europa.

Energiforbrug pr. person i Afrika: Kun 10 % af USA's, kun en tredjedel af Kinas. Det bliver tydeligere, når vi fokuserer på den højere form for energi, repræsenteret af elektricitet: Forbruget pr. person i Afrika er kun 6 % af det, det er i USA, og kun en fjerdedel af Kinas forbrug. Ja, faktisk har under halvdelen af afrikanere adgang til elektricitet overhovedet. Et typisk, amerikansk køleskab bruger mere end det dobbelte af det gennemsnitlige elektricitetsforbrug hos borgere i Nigeria eller Kenya.

Med en sådan utilstrækkelig infrastrukturplatform er udbredt økonomisk fremskridt simpelt hen umuligt. Og alligevel siger visse mennesker – og med 'visse mennesker' mener jeg Afrikas tidligere koloniherrer, med briterne i spidsen – at udvikling i Afrika bør ske ved hjælp af 'tilpassede teknologier'; at man bør have en trinvis fremgangsmåde over for forbedringer; at vandpumper, betjent med fødderne, eller solpaneller på en hytte, ville være nyttige opgraderinger. Det er nonsens. For eksempel den ynkelige 'Power Africa'-plan, som præsident Obama foreslog; det ville knap nok efterlade et mærke i de uhyrligt lave udviklingsniveauer.

(Obama): 'Det bliver jeres generation, der kommer til at lide mest. Hvis man sluttelig tænker på alle de unge mennesker, som alle her i Afrika talte om; hvis alle får en forhøjet levestandard i en grad, hvor alle har en bil, og alle har aircondition, og alle har et stort hus, ja, så vil planeten koge over'.

Afrika må gå frem i store spring, ikke kravle fremad, og dette kan ske. Alene Congofloden vil kunne skabe skønsmæssigt 100.000 MW elektricitet; tilstrækkeligt til 100 millioner mennesker, eller flere. Med 40.000 MW alene fra den planlagte Grand Inga-dæmning. Transaqua for Vand-programmet, der ville bruge vand fra Congofloden og dens bifloder til at genopfylde, og sikre sejlads på, Tchadsøen, der nu er ved at tørre ud; dette ville være i en størrelsesorden, der ikke har sin lige nogetsteds i verden. Udvidelse af jernbanelinjer i Afrika indtager i dag en førende plads i verden. Det vokser; nye transportruter i hele Afrika vil forbinde oplandet omkring moderne udvikling, og dette vil ændre situationen for nogle af indlandsområdernes nuværende isolation. For at give et eksempel: de nuværende fragtomkostninger ved at bringe en container gødning fra Singapore til Rwanda eller Burundi, er mere end 2,5 gange omkostningerne, forbundet med at bringe det til havnebyen Alexandria i Egypten pga. den forfærdelige, utilstrækkelige kvalitet af transportinfrastrukturen over land

på hele kontinentet. Så, ved at skabe adgang til effektiv transport, har regioner fordel af mulighederne for at bringe udstyr og forsyninger ind, for at eksportere deres produkter og ideer, og for indbyggerne til at rejse. Med elektricitet til rådighed, frigøres en højere evne til produktivitet, og værdien af landet, og befolkningen, stiger. Det er der nogle mennesker, der indser. Ulig synspunktet i den transatlantiske verden, ser Kina Afrika som, ikke simpelt hen en kilde til råmaterialer; som et kontinent, det er bedst at holde nede i en tilstand af underudvikling; men derimod som en mulighed for massiv, hurtig, intens, generel, økonomisk udvikling; som potentielle partnere og fælles fremgang; som nye markeder, nye samarbejdspartnere.

Så, alt imens amerikanske og europæiske investeringer i Afrika er tungt orienteret mod udvinding af mineraler og resurser, så går kinesiske investeringer primært til infrastruktur og små og mellemstore foretagender. I 2010 overhalede Kinas handel med Afrika USA's handel med Afrika og er i øjeblikket mere end dobbelt så stor som USA's handel med Afrika. Og Kina finansierer store projekter; den næsten 500 km (300 miles) lange jernbane med standardspor i Kenya, bygget på 3 år; den 750 km (500 miles) lange jernbane mellem Djibouti og Addis Abeba, som vil blive forlænget; den reducerer rejsetiden fra dage til timer, mens den farer forbi med 100 miles/timen. Sådanne store investeringer, sammen med den fremtidige færdiggørelse af Grand Inga-dæmningen, af Transaqua-vandsystemet; de vil fuldstændigt transformere Afrikas økonomi, og alle lokaliteterne i den, og bringe adgang til vand, energi og transport og gøre et højere niveau af industri, udvinding, landbrug, videnskabelige og kulturelle satsninger muligt; produktiviteten vil vokse.

Lad os nu vende tilbage til New York City. Hvad er det, der har manglet i New York City? Vedligeholdelse? Nej. Det, der har manglet, er en forpligtelse til at opdage og bygge den næste platform for infrastruktur for området. I sammenhæng med

et statsligt kreditsystem, med højhastighedsjernbaner, udført af en statslig jernbanemyndighed, med opgraderede og pålidelige vandveje, med højteknologiske, nye designs af kernekraftværker, og alt dette bygget med et potentielt internationalt samarbejde. Og i denne sammenhæng, hvordan passer så New York City ind i dette større område, som det eksisterer i? Hvor vil den næste generation af transport- og udviklingsknudepunkter komme til at ligge? På hvilke teknologier vil de være baseret? Hvordan kan magnetisk svævetogs-teknologi ændre vores syn på transport? Hvordan vil kommerciel fusionskraft, der virkeliggøres inden for et årti gennem et gennemfinansieret forskningsprogram; hvordan kan dette ændre vores forhold til energi, til materialer, til produktion, til transport? Hvordan vil den udvidede adgang til vand, energi og transport åbne nye områder i landet for udvikling, og for højere former for udvikling? Hvordan vil Beringstræde-forbindelsen ændre verdens handelsruter? Vil New York City stadig være nationens førende metropol om hundrede år?

Så, jo, reparér L-toget; ja, byg de nye tunneller under Hudsonfloden; udbedr absolut katastrofen, kendt som Penn Station. Men gør det alt sammen i en national og international sammenhæng; en sammenhæng, der har et fremtidsorienteret, økonomisk standpunkt om at foretage spring til en højere infrastrukturplatform. I takt med, at vores fremtidige, nationale jernbanemyndighed bygger et togsystem, der kører 300 miles/timen, med start i hele det nordøstlige område; i takt med, at transit og byer opgraderes til at gøre det muligt for pendlertiden at være en halv time snarere end halvanden time; i takt med, at Verdenslandbroen bliver forbundet med Nordamerika og gør det muligt at rejse over land fra New York til Beijing, fra Nordamerika til Asien; i takt med, at alt dette sker, hvilke totalt nye projekter vil så ske i New York City? Hvad vil byens fremtid være, og hvad vil byens mission være? Fortidens fejltagelse var den, ikke at have en fremtid, og denne fejltagelse må slutte.

Offentliggjort den 14. jul. 2017

Dr. Patrick Ho fremsætter MERCİ genopbygningsplan for Mellemøsten og Nordafrika

11. juli, 2017 – Dr. Patrick Ho, viceformand og generalsekretær for Kinas Energifond Komite (CEFC), har fremsat en betagende mulighed for at vende krigens, fattigdommens, sultens og sygdommens æra, der i århundreder har forbandet Mellemøsten og Nordafrika (MENA). Forslaget, der bærer navnet MERCİ (Middle East Reconstruction Initiative), blev præsenteret på to internationale konferencer i sidste uge. Den 6. juli præsenterede han forslaget for Landbrugskonferencen for Bæredygtig Udvikling i FN. Denne begivenhed blev sponsoreret af CEFC, en FN-NGO, som han er leder for, sammen med Shenzhen Dasheng Landbrugsgruppe-konglomeratet, og FN-ministeriet for Økonomiske og Sociale Anliggender (DESA).

Dagen efter talte han på Schiller Instituttets konference, Mad for Fred og Tænkning – Kinesisk-amerikansk Landbrugssamarbejde, som hans Kinas Energifond Komite, og Fonden for Genoplivelse af Klassisk Kultur, medsponsorerede.

Ho erklærede: »Mena-området, et afgørende omdrejningspunkt, der forbinder Bælte & Vej Initiativets østlige og vestlige økonomiske kredse, er en vigtig forbindelse i Kinas Bælte & Vej Initiativ (BVI). Mange lande i dette område i særdeleshed er, eller plejede at være, før den kolonialistiske konkurrence om olie og andre resurser, betydelige landbrugslande, såsom Israel, Irak og Egypten.«

Han forklarede, at Syrien plejede at producere 4 mio. tons hvede årligt: 1,5 mio. tons til eksport og 2,5 mio. tons til eget forbrug. Efter års terrorisme og andre militære angreb, producerer de nu kun 450.000 tons, og landets befolkning flygter ud af landet i milliontal. Nogle lande, sagde han, anser den militære overvindelse af terrorisme for at være en løsning, men han påpeger, at, i takt med, at krigen mod terror er vokset fra den første periode, 2001 til 2004, og til den senere periode, 2012 til 2015, er antallet af mennesker, der er blevet dræbt globalt i terrorangreb, steget seks gange. Det bedste håb, fremførte han, involverer »at ændre de underliggende socioøkonomiske vilkår«.

»Formålet med MERCI«, sagde han, »er at identificere måder, hvorpå genopbygningen af Mellemøsten kan integreres i rammerne for BVI, at drøfte den rolle, som det internationale samfund, multilaterale udviklingsbanker og den private sektor spiller i genopbygningsindsatsen, og gøre opmærksom på behovet for at nå til politiske og økonomiske løsninger til områdets udfordringer. Landbrugssektoren er det mest relevante udgangspunkt for at fremme dette initiativ.«

Foto: Dr. Patrick Ho.

**POLITISK ORIENTERING den 13.
juli 2017:
Trump-Putin succesmøde midt i
tysk G20-fiasko.**

Se også 2. del her.

Med formand Tom Gillesberg

»Velkommen til det fortsatte drama, hvor vi forhåbentlig er i gang med at skrive nye, meget mere spændende kapitler i menneskehedens historie; specielt på baggrund af det meget succesrige møde, der fandt sted i fredags mellem Donald Trump og Vladimir Putin, [i] kulissen af et ellers rimelig forfærdeligt G20-topmøde, der fandt sted i Hamborg. At rammerne for G20-topmødet var frygteligt, når det blev holdt i Tyskland, var ikke særlig overraskende. Der var ligesom blevet lagt op til – lang tid forinden, det sidste år, har man i Tyskland ikke snakket om andet, end at, nu skulle man få klimapolitikken tilbage på dagsordenen; det her skulle være mødet, hvor vi ligesom skulle re-fokusere, komme væk fra det her med diskussion om økonomi og udvikling og alt det her pjat, som Kina snakker om, og så komme tilbage til det, der virkelig betyder noget, nemlig, hvorledes vi kan få lagt skatter og afgifter på og reduceret menneskets aktiviteter her på jorden, således, at vi kan mindske mængden af CO₂ i atmosfæren; ja, ikke menneskemængden af CO₂ i atmosfæren, for det har vi mennesker jo ikke rigtig magt til at gøre måske; men i hvert fald måske reducere den menneskelige udledning af CO₂ med en eller anden brøkdel, og på den måde, håber vi, måske påvirke Jordens klima om hundrede år. Som jo er hele denne klimadagsorden, som har fyldt ufattelig meget, og som det jo var meningen skulle overtage alt her ved COP15-mødet her i København i 2009, og det skete heldigvis ikke. Og vi her på kontoret er meget stolte af, at vi var meget aktive desangående; at vi stod ude i bitter kulde foran Bellacentret og uddelte flyveblade i hobetal om, at det, klimadagsordenen drejede sig om, det var ikke at forbedre Jordens klima; det var at reducere antallet af mennesker her på Jorden. At det her var god, gammeldags malthusiansk politik; at man brugte CO₂ som en undskyldning for at sige, at vi skulle begrænse den

menneskelige aktivitet her på Jorden; at vi skulle forhindre udvikling ... «

Hør mere:

Video 2. del:

Lyd:

USA-RUSLAND-KINA SAMARBEJDE OM ET NYT PARADIGME. Nyhedsorientering juli 2017

Som mange deltagere i og iagttagere af verdensbegivenhederne for længst har opdaget, så er størstedelen af de gængse nyheder »fake news«, der primært har til formål at aflede opmærksomheden fra de store problemer, som verden står overfor, og frem for alt de løsninger, der findes til dem: Det nye paradigme, som LaRouche-bevægelsen og Schiller Instituttet har kæmpet for i næsten et halvt århundrede, og som Kina med russisk og international opbakning har præsenteret som Bælte & Vej Initiativet. Med Trumps succesrige møde med Putin ved G20-topmødet i Hamborg er muligheden for en aktiv amerikansk deltagelse i dette russisk-kinesiske samarbejde for fred ved at blive en reel mulighed. Den manglende dækning af disse revolutionerende begivenheder kan dette nyhedsbrev forhåbentlig være med til at råde bod på – inklusiv nyheden om den danske støtte til Bælte & Vej Initiativet, som Karen Ellemann udtrykte på statsministerens vegne (se bagsiden) ved den historiske konference i Beijing den 14.- 15. maj, og som de danske medier har forbigået i tavshed.

Det bedste resultat af G20-topmødet var mødet mellem Putin og Trump.

Artikel af Helga Zepp-LaRouche.

8. juli, 2017 – Præsidenterne for de to største atommagter i verden, Donald Trump og Vladimir Putin, har holdt deres første, personlige møde inden for rammerne af G20-topmødet i Hamborg, og iflg. udtalelser fra den amerikanske udenrigsminister Rex Tillerson »var der en god kemi« og samtalen var konstruktiv, hvilket også blev understreget af den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov. Og Trump udtalte: »Vi ser frem til mange positive ting, der vil ske for Rusland og USA, og for alle berørte.«

Rent konkret blev der truffet beslutning om en våbenstilstand i Syrien og en ny kommunikationskanal for Ukraine, og der blev bl.a. talt om Nordkorea, terrorisme, cyber-sikkerhed og nye ambassadører. Hvem, der for alt i verden kerer sig om verdensfred, kunne ikke føle sig dybt lettet over dette resultat, der naturligvis må følges op af yderligere samarbejde? Kun hårdkogte krigsmagere og bagtalende redaktører, som dem i *Washington Post*, kunne ikke skjule deres ærgrelse over, at de to ræve – sagt i al respekt – har udmanøvreret det transatlantiske, neoliberale *establishment*. For, netop for at forhindre denne form for amerikansk-russisk

samarbejde, som Trump havde lovet under sin valgkampagne, havde de britiske og amerikanske efterretningstjenester, hvis poster stadig var besat af folk fra Obama-administrationen, spillet et aftalt spil med eventyret om »Russia-gate«.

Bortset fra dette fremragende møde, viste G20-topmødet i Hamborg atter engang, at den neoliberale globaliserings gamle, økonomiske models skrøbelighed ikke kan skjules ved hjælp af et dekoreret udstillingsvindue. Forbundskansler Merkel havde tydeligvis tænkt sig, at Hamborg skulle være dette udstillingsvindue, som »Verdens Port«, som symbol på den globale frihandel.

Og hvad kom der så ud af det? 130 millioner euro til en foranstaltning, hvor 'sherpaerne' (dvs. regeringers chefforhandlere ved arrangementer såsom G20, -red), i betragtning af den manglende, indholdsmæssige overensstemmelse mellem G20-statslederne, i sidste øjeblik måtte tinge om formuleringen af slutkommunikatet, i hvilket klimaspørgsmålet praktisk talt simpelt hen blev udeladt. Ingen diskussion om, og da slet ingen løsning på, et globalt finanssystem, hvis himmelråbende uretfærdighed gør kløften mellem fattig og rig stadig større, og imod hvilket den fredelige del af demonstranterne protesterede, og hvor en krise, værre end i 2008, hvert øjeblik kunne indtræffe.

Til omkostningerne må man desuden henregne et par millioner til de skader, som de formummede voldsmænd har anrettet – biler i brand, smadrede butiksruder, plyndrede butikker osv., for slet ikke at tale om lægeudgifter til de over 230 tilskadekomne politibetjente og et ukendt antal yderligere personer. Hvordan kunne det dog komme til en så katastrofal fejlvurdering af sikkerhedssituationen? Indenrigsminister de Maziere havde fyndigt erklæret, at enhver vold ville blive kvalt i fødslen. Det så vi sandelig.

I maj havde Hamborgs indenrigsminister Andy Grote ret så arrogant meddelt: »Det er en chance for, at regeringschefer

med en autokratisk, populistisk baggrund forstår, hvordan et levende, demokratisk samfund fungerer, og hvor dybe uoverensstemmelserne er»; »I princippet er det en festival for demokratiet«, og »G20-topmødet bliver også en demonstration af moderne politiarbejde«. Talsmand for regeringen, Steffen Seibert, erklærede ligeledes i 2016, at terrænet opfylder alle »logistiske og sikkerhedstekniske krav« for et G20-topmøde.

Hamborgchefen for det Tyske Politiforbund, Jan Reinecke, giver udelukkende politikken skylden for de talrige tilskadekomne politibetjente og ødelæggelserne i byen: »Hamborg burde aldrig have været åstedet for G20-topmødet.« Det havde han ret i. Det, der tydeligvis var tænkt at være en strålende iscenesættelse for Merkels verdensdiplomati – en ønskeopvisning, der forhindrede en vurdering af sikkerhedssituationen – er gået godt og grundigt galt.

Det er naturligvis et spørgsmål, hvordan det overhovedet kunne komme til en så eklatant fejlvurdering af en del af demonstranternes potentiale for vold. I betragtning af den totale udspionering af verdens befolkning, som udføres af NSA, GCHQ og deres diverse samarbejdsaftaler med BND (den tyske efterretningstjeneste) og andre europæiske tjenester, undrer det dog meget, at politikken i den grad kunne blive fanget på den forkerte fod. Endnu mere aparte er den allerede nævnte indenrigsminister Grotes argument om, at politiet ikke greb ind, da bøllerne i Hamborg-bydelen Schanzenviertel rasede, fordi der var »fare for betjentenes liv og lemmer«. Når staten ikke længere kan sikre sine borgeres sikkerhed, har den mistet magtmonopolet.

Forløbet af dette G20-topmøde burde være en anledning for alle til at reflektere over præmisserne for den aktuelle politik. Kan et navn som G20 overhovedet frembringe løsningen på denne verdens eksistentielle udfordringer, når de såkaldte 'sherpaer', i stedet for at blive enige om principper, doktorerer på formuleringer, der skal tapetsere hen over modsætningerne? G20, der blev grundlagt i 1999, har allerede

under systemkrisen i 2008 vist sig at være ude af stand til at drage fordel af dette øjeblik til en virkelig reorganisering af det allerede dengang bankerotte finanssystem. I stedet for blev, på G20-topmødet i Washington den 15. november, 2008, sporskiftet indstillet for politikken med den vidunderlige forøgelse af likviditet, der er associeret til al den uretfærdighed, som har befordret den globale revolte imod denne politik – fra Brexit over præsident Trumps valgsejr og til den italienske befolknings nej under folkeafstemningen om forfatningsændringen, og frem til den fredelige del af protesterne mod G20-topmødet.

En helt anden model for samarbejde mellem staterne blev netop for nylig demonstreret på Silkevejs-topmødet, det såkaldte »Bælte & Vej Forum«, der fandt sted i Beijing i maj måned. Her deltog 110 nationer i en konference, hvor grundlaget var det gensidige samarbejde på basis af et win-win-samarbejde om opbygningen af den Nye Silkevej. Dette initiativ har mange aspekter, som f.eks. opbygningen af den internationale infrastruktur, opbygningen af industri og landbrug, samarbejdet om videnskab og forskning, kulturel udveksling og samarbejde omkring rumfart, for nu at nævne de vigtigste områder.

Fordi denne model drejer sig om et samarbejde omkring reelle principper, der tager de gensidige interesser i betragtning og generelt etablerer et højere fornuftsplan, fungerer det på en harmonisk måde. Lykkeligvis er det i færd med at blive gennemført.

Ud over topmødet mellem Trump og Putin, var der en yderligere, potentielt set meget positiv udvikling, der blev synlig under G20-topmødet. Frem for alt den fornyede skærpelse af flygtningekrisen, såvel som også den positive virkning af Kinas omfangsrige investeringer i jernbaner, dæmninger, kraftværker, industriparker og landbrug i Afrika, har åbenbart vækket den erkendelse hos fr. Merkel, at Tyskland må ændre sin politik over for Afrika. Relativt kort tid før topmødet i

Hamborg fik alle ministerier besked på at udarbejde nye koncepter for relationerne med Afrika inden for handel og økonomi.

Under mødet mellem præsident Xi og forbundskansler Merkel blev det kinesisk-tyske samarbejde om byggeriet af et vandkraftværk i Angola således annonceret, og Merkel betegnede dette som modellen for lignende samarbejde. Samtidig fandt der i Berlin yderligere et møde sted, med deltagelse af flere ministerier, hvor en intensivering af de fælles, tysk-kinesiske investeringer i Afrika stod på dagsordenen. At dette er et skridt i den rigtige retning, bliver synligt derigennem, at den britiske avis *The Economist* anser det for nødvendigt at angribe Merkels nye Afrika-politik og at understrege, at hun under ingen omstændigheder skulle være den nye »leder af det frie Vesten«.

For øvrigt gør *Washington Posts* hysteriske kommentar om mødet mellem Trump og Putin det ikke alene klart, at dette møde virkelig var en succes, men også, at mainstream-medierne virkelig er menneskeheds modstandere.

Selv om G20-topmødet var en katastrofe, så er det dog ikke dårligt alt sammen, og derfor eksisterer der absolut en chance for at virkeliggøre de ting, som G20-topmødet forsømte, og sætte på dagsordenen: Reorganiseringen af det transatlantiske finanssystem gennem vedtagelsen af Glass/Steagall-loven, skabelsen af et nyt kreditsystem i Alexander Hamiltons tradition, såvel som også USA's og de europæiske nationers samarbejde med den Nye Silkevej – frem for alt omkring den økonomiske opbygning i Sydvestasien og i Afrika.

Foto: Politiet brugte vandkanoner og tåregas mod de voldsomme demonstrationer under G20-topmødet i Hamborg, 7.-8. juli, 2017.

Xi Jinping til G20 topmøde: Bevar fokus fra Hangzhou- topmødet på win-win-løsninger og innovation

9. juli, 2017 – Den kinesiske præsident fokuserede i vid udstrækning på globale, økonomiske spørgsmål i sin officielle tale til G20-topmødet i Hamborg den 7. juli og opfordrede til, at man gjorde fremskridt mht. de punkter, der blev aftalt under sidste års G20-topmøde, der blev holdt i Hangzhou, Kina. Xi understregede behovet for at »søge vinder-løsninger for alle på de fælles udfordringer, der konfronterer os«, og at »vi bør skabe nye kilder for vækst i den globale økonomi. Innovation er, mere end noget andet, en sådan ny kilde til vækst«.

Xi afsluttede sine bemærkninger ved at referere til det succesrige Bælte & Vej Forum i Beijing den 14.-15. maj i år, hvor vi, »ledet af en ny vision for regeringsførelse, byggede en ny platform for samarbejde for at udnytte nye kilder til vækst. Forpligtelsen fra Bælte & Vej Forum er i høj grad forenelig med målet for G20.«

I endnu en tale den 8. juli opfordrede Xi G20 til at gøre mere for at hjælpe Afrikas udvikling og erklærede, at »Kina er en oprigtig partner for Afrika ... Kina støtter Afrikas udvikling gennem konkrete projekter, hvor der ikke er tilknyttet politiske betingelser«.

Foto: Kinas præsident Xi Jinping ses her i samtale med

Sydafrikas præsident Jacob Zuma, med hvem han havde et møde på sidenlinjerne af G20 i Hamborg.

**»Det nye navn for fred er økonomisk udvikling«
Helga Zepp-LaRouches
hovedtale til
Schiller Instituttets m. fl.
Konference,
Mad for Fred, New York, 7.
juli, 2017. (PDF)**

Det er bestemt sandt, at tiden for den unipolære verden er forbi, men multi-polaritet er stadig ikke løsningen, for det indbefatter stadig geopolitik, der var årsag til to verdenskrige i det 20. århundrede, og denne geopolitik er stadig i operation, i Nordkorea, i Syrien og i Ukraine.

Vi må derfor finde et højere niveau. Vi må få verden frem til at blive det, præsident Xi Jinping altid kalder »et samfund for menneskehedens fælles fremtid«. Et stort skridt i denne retning kunne være mødet mellem præsident Trump og præsident Putin, der mødes i dag for første gang som præsidenter. Dette er selvfølgelig et meget vigtigt skridt, for mellem præsident Trump og præsident Xi Jinping er der allerede etableret en meget positiv relation, så det er meget, meget afgørende, hvad der kommer ud af Trump-Putin-mødet. For de spørgsmål, vi må

løse, er presserende og dramatiske.

Download (PDF, Unknown)

Videoklippen med Helgas tale kan ses her, start 15:45 min.:

International konference i New York: Mad for Fred, 7. juli, 2017

(Denne introduktionstekst forekommer på invitationen til konferencen):

Efter sin tale som deltager i Topmødet for Globale Tænketaanke under Bælte & Vej Forum i Beijing, 14.-15. maj, sagde Helga Zepp-LaRouche, stifter og formand for Schiller Institutet, i et interview til *Shanghai Daily*:

»Jeg mener, at Bælte & Vej Initiativet betyder et revolutionerende skridt hen imod en ny epoke i civilisationen. Ideen om at have win-win-samarbejde mellem nationer er første gang, et konkret koncept for at overvinde geopolitik er blevet fremsat.

Eftersom geopolitik var årsagen til de to verdenskrige, mener jeg, det er et fuldstændig nyt paradigme for tankegang, hvor en idé, der fremsættes af ét land, samtidig vil have den nationale interesse i overensstemmelse med hele menneskehedens

interesse. Dette er aldrig tidligere sket.

Dette har indgydt et enormt håb blandt udviklingslandene om, at de har en mulighed for at overvinde fattigdom og underudvikling. Og jeg mener, dette er et initiativ, der vil vokse, indtil alle kontinenterne er forbundne gennem infrastruktur og udvikling.«

I samarbejde med Kinas Energifondskomite og Fonden for Genoplivelse af Klassisk Kultur, afholder Schiller Institutet en konference i New York City fredag, den 7. juli, 2017. Vi vil bringe sammen, landbrugsledere, forskere og ingeniører inden for landbrug og politiske og diplomatiske, officielle personer fra hele USA, ledere fra Kina og fra andre nationer. Opgaven bliver at formulere en politik for fødevareproduktion og handel – i kølvandet på gennembruddet med Bælte & Vej Forum i Beijing i maj, 2017 – for omgående og radikalt at UDVIDE den globale fødevareproduktion og brødføde verden, katalyseret gennem den mest avancerede, 21. århundredes nuklear- og satellitteknologi.

Den amerikanske økonom og videnskabsmand, Lyndon LaRouche, der for 29 år siden var den oprindelige ophavsmand til konceptet og politikken med den »økonomiske udviklingskorridor« – i dag kendt som Verdenslandbroen – erklærede i sin rapport fra 1983, *'Der er ingen grænser for vækst'*, at nationer nu, med de eksisterende teknologier, har evnen til at producere tilstrækkelig med fødevarer af høj kvalitet til at brødføde 25 mia. mennesker, med en sund kost!

Han påpegede desuden, at Afrikas udvikling er af strategisk betydning – dvs., af strategisk betydning for Asien og for hele verdens befolkning. Hr LaRouche forklarede dernæst de detaljerede politikker for at virkeliggøre Afrikas potentiale for at blive både hele verdens »brødkurv« og et center for videnskab og rumforskning.

I dag, hvor 100 nationer aktivt deltager i Kinas Bælte & Vej

Initiativ, er Vejen åben for at gøre netop dette!

Billede: »Fields of Gold«, af kunstneren Jane Small.

»Det nye navn for fred er økonomisk udvikling«.

**LaRouche PAC Internationale
Webcast,
7. juli, 2017**

Vært Matthew Ogden: Jeg vil gerne indlede med at fortælle vore seere, at, i dag er en meget historisk dag. Vi har endnu ikke fået de fulde rapporter om alt, der er sket; men vi har i dag set to meget vigtige konferencer, der finder sted, mens vi taler. Én af dem er naturligvis G20-topmødet i Hamborg, Tyskland, og den anden er konferencen (Schiller Instituttet, Kinesisk Energifond, Fonden for Genoplivelse af Klassisk Kultur), der finder sted i New York her i USA. Sidstnævnte er selvfølgelig konferencen med den meget passende titel, »Mad for Fred; Mad for Mennesker; Mad for Tankerne. Det nye navn for fred er økonomisk udvikling«; der, som jeg sagde, er sponsoreret i fællesskab af Schiller Instituttet, Kinesisk Energifond og Fonden for Genoplivelse af Klassisk Kultur. Vi vil i aftenens show vise videoen med Helga Zepp-LaRouches hovedtale på denne konference.

Men før vi kommer til det, så finder dagens anden, potentielt verdenshistoriske begivenhed sted på sidelinjerne af G20-topmødet i Hamborg, Tyskland. Selve G20-topmødet er relativt betydningsløst, sammenlignet med det langt vigtigere og større

møde mht. potentiel signifikans, der fandt sted lidt tidligere i dag, mellem præsident Trump fra USA og præsident Putin fra Rusland. Og dette er, som jeg sagde, langt større mht. dets potentielle signifikans. Dette var muligheden for, at præsident Putin og præsident Trump kunne have deres første, regulære møde ansigt til ansigt. Ifølge nyhedsrapporteringer varede dette topmøde – der, som jeg sagde, var den første mulighed for disse to præsidenter at mødes ansigt til ansigt – over to en halv time. Det var kun meningen, mødet skulle vare 30 minutter; men det faktum, at det fortsatte så lang tid – 2,5 time – er allerede og i sig selv et meget potentielt godt tegn. Det er tydeligvis en lovende udvikling; og uanset indholdet af denne drøftelse – som bestemt vil være meget signifikant; men, uanset dette, så varsler muligheden for USA's og Ruslands præsidenter at mødes ansigt til ansigt, og at skabe en direkte, personlig relation, godt for fred og stabilitet for hele verden, men også for relationerne mellem disse to lande og for skabelsen af en sund relation uden andres mellemkomst mellem disse to verdensledere. Og på trods af alle forsøg i de seneste uger på at sabotere potentialet for dette møde, så holdt det, og det fandt sted. Vi har endnu ikke modtaget de fulde rapporter om drøftelserne.

Vi ved, at der kun var seks personer, der deltog; så dette var en meget personlig mulighed for Trump og Putin til at udvikle denne form for arbejdsrelation. Mødet bestod af USA's udenrigsminister Rex Tillerson, Ruslands udenrigsminister Sergei Lavrov, de to tolke – den russiske og den engelske – og så selvfølgelig, de to præsidenter. Dette blev tilsyneladende gjort for at gøre det muligt for diskussionen at være meget åben, meget fri, og meget fokuseret på at maksimere det positive potentiale, som denne historiske mulighed bød på. Selve mødet indledtes med korte bemærkninger fra begge præsidenter til pressen, der fik lov at komme ind i lokalet lige i begyndelsen. Der var fotomuligheder, mens de trykkede hinanden i hånden, og de sagde, at de begge så frem til en meget grundig og positiv diskussion. Trump sagde det følgende:

»Præsident Putin og jeg har diskuteret forskellige ting, og jeg synes, det går meget godt. Vi ser frem til, at der vil ske en masse positive ting for Rusland og for USA, og for alle andre berørte.«

Dernæst fulgte præsident Putin op på disse bemærkninger:

»Vi har talt sammen over telefon, men telefonsamtaler er afgjort aldrig nok. Jeg håber, at, som De sagde«, med henvisning til præsident Trumps bemærkninger, »vore møder vil give positive resultater.«

Dette møde mellem de to præsidenter fulgte efter et timelangt møde tidligere på dagen mellem udenrigsministrene Tillerson og Lavrov, hvor de, iflg. rapporter, diskuterede potentialet for en antiterror-koalition mellem Rusland og USA; med nogle detaljer mht. situationen i Syrien og præsident Assad. Nogle af detaljerne i denne foreslåede plan blev afsløret i pressen i går og i dag. Planen inkluderede såkaldte »sikre zoner« og tilsyneladende også en aftale om at gøre det muligt for præsident Assad at forblive ved magten; men dernæst at gå frem med en diplomatisk løsning på situationen dér. Men der er heller ikke blevet rapporteret eller afsløret nogen detaljer om dette møde mellem udenrigsministrene Lavrov og Tillerson. Men det anses selvfølgelig generelt som forberedelse til drøftelserne mellem Trump og Putin.

Bortset fra det, så har G20-topmødet været temmelig domineret af meget voldsomme protester og aktivitet fra uropolitiet uden for topmødet i Hamborg; og, på selve topmødet, af diskussioner om frihandel og klimaforandring. Men betydningen af de bilaterale møder, der finder sted på sidelinjerne, er naturligvis langt vigtigere end nogen diskussion, der finder sted på selve G20-møderne. En positiv indikation er imidlertid, at der tydeligvis er gang i noget mht. relationen mellem Tyskland og Kina. Helga Zepp-LaRouche sagde, da vi talte med hende for ca. 30 min. siden, at hun ser noget meget positivt, der finder sted i retning af kinesisk-tysk

samarbejde om Afrikas udvikling. Kinas præsident Xi Jinping benyttede lejligheden af sit besøg i Tyskland for at deltage i dette G20-topmøde, til at få et regulært møde med Tysklands kansler Angela Merkel, og hvor de underskrev en aftale om i fællesskab at bygge et vandkraftværk i Angola. Under den fælles pressekonference efter mødet sagde Xi Jinping:

»Vi fejrer i år 45-året for relationen mellem Tyskland og Kina. Det er en succeshistorie. Vi står nu over for en ny begyndelse, hvor vi har brug for nye gennembrud.«

Helga Zepp-LaRouche sagde:

»Dette er tydeligvis begyndelsen til noget, der potentielt er meget positivt mht. de bilaterale relationer mellem Tyskland og Kina, men også mht. den idé, at Tyskland spiller en meget positiv rolle med at deltage i de udviklingsprojekter, som Kina allerede bygger i Afrika.«

Xi sagde, at Kina er parat til at gå sammen med Tyskland for at konsolidere den gensidige tillid mellem de to lande; opbygge mere konsensus og fremme samarbejde og forbundethed (konnektivitet).

Helga Zepp-LaRouches analyse af dette var, at der tydeligvis var åbnet op for noget; og dette kommer i hælene på Bælte & Vej Forum, der fandt sted i Beijing i midten af maj. Selv om Tyskland ikke spillede noget særlig positiv eller aktiv rolle på dette forum, så sagde Helga, at,

»De er tydeligvis ikke så dumme, at de ikke kan se, hvad vej vinden blæser. Hvis de ikke springer med på vognen nu, vil de blive efterladt i mørket. Udviklingen af Afrika er tydeligvis en mulighed for Tyskland og andre lande i hele verden til at deltage i disse fordelagtige tredje verdensrelationer med Kina og de afrikanske nationer.«

Én meget interessant udvikling på denne front er et andet topmøde, der finder sted samtidig med G20-topmødet i Tyskland,

og det er Schiller Institut/Kinesisk Energifond-konferencen, der finder sted i New York City. Dette er et topmøde under den Afrikanske Union; og hovedtalen på dette topmøde blev holdt af FN's vicegeneralsekretær, en kvinde ved navn Amina Mohammed, der er tidligere nigeriansk regeringsminister. I sine bemærkninger til denne konference under den Afrikanske Union kom hun med en meget vigtig henvisning til den rolle, som Kina spiller gennem Bælte & Vej Initiativet for at bringe udvikling til det afrikanske kontinent. Hun opmuntrede alle nationerne i den Afrikanske Union til at »benytte sig« af denne massive, kinesiske regeringsinvestering og infrastrukturprojekter, der har gjort det muligt for disse lande at begynde at bevæge sig, med spring fremad, forbi den tvungne tilbagestående, der var blevet dem påtvunget gennem århundreders kolonialisme og imperiepolitik. I sin tale roste Amina Mohammed *»Kinas Bælte & Vej Initiativ, der tilsigter at bygge en Ny Silkevej, bestående af havne, jernbaner og veje for at udvide handelskonnektivitet i hele Asien, Afrika og Europa«*, iflg. nyhedsrapporteringer. Hun sagde, *»Dette er en mulighed for ikke alene at give alternativer for at gøre skydevåbnene tavse for vort folk, men en mulighed, der vil bevare vore aktiver – både menneskelige og naturlige – på kontinentet og bygge vort i morgen, i dag.«* Dette er en meget vigtig bemærkning fra FN's vicegeneralsekretær, og vi ved, at Antonio Guterres, FN's generalsekretær, havde meget positive bemærkninger, som han udtalte om Bælte & Vej Initiativet på tærsklen til Bælte & Vej Forum i Beijing.

Dette fører os direkte til den konference, der finder sted, mens vi taler, i New York City. Denne konference, der fandt sted parallelt med et møde i FN om sikkerhed for fødevareforsyning og bæredygtighed i landbruget, blev adresseret i fællesskab af Helga Zepp-LaRouche – og vi vil afspille hendes bemærkninger om et øjeblik – men også af Patrick Ho, der er viceformand for Kinesisk Energifondskomiteen. Han havde netop talt i FN sammen med en meget stor kinesisk delegation af kinesiske

landbrugseksperter, den foregående dag, i går. Han holdt en tale, der stemte meget godt overens med den tale, han holdt tidligere på dagen på denne begivenhed i New York, sponsoreret af Schiller Instituttet. Den tale, han holdt, var – iflg. rapporter – en meget anti-Malthus-tale om potentialet for en hurtig udvikling af bæredygtigt landbrug, for at brødføde den konstant voksende befolkning på denne planet. Noget, der naturligvis direkte tilbageviser argumentet i Malthustraditionen, og som er kommet fra Det britiske Imperium så længe. Men med de rapporter fra denne konference, der stadig finder sted, mens vi taler, så er der 175 deltagere; diplomatiske delegationer fra diverse lande i hele verden via deres konsulater i New York City; aktivister, der deltager; folk fra diverse colleges i omegnen af New York City; og den officielle repræsentation fra den kinesiske delegation og fra en landbrugsdelegation, der er kommet tilrejsende fra USA's Midtvesten. Denne konference åbnedes med bemærkninger fra den tidligere borgmester af Muscatine, Iowa, som personligt overbragte hilsner til konferencen; men dernæst gav han deltagerne på konferencen en slags lektion i baggrundshistorien om, hvorfor Iowa-Kina-porten er så afgørende for amerikansk-kinesiske relationer. Meget af dette drejer sig om præsident Xi Jinpings personlige relation til staten Iowa og byen Muscatine pga. hans interesse for landbrugsmetoder i USA i den tid, hvor Xi Jinping var provinsguvernør i Kina. Han havde således et personligt bånd til staten Iowa, men også til den tidligere guvernør Terry Branstad, der nu er USA's ambassadør til Kina. Efter borgmesteren af Muscatines bemærkninger holdt Patrick Ho sin tale; og dette efterfulgtes så direkte af Helga Zepp-LaRouches hovedtale.

Jeg vil nu gerne give jer lejlighed til selv at høre de bemærkninger, som Helga Zepp-LaRouche kom med til denne konference, og som fik en meget varm modtagelse og bragte hele diskussionsniveauet op på et meget højt niveau mht. de muligheder, der ligger forude, for at konsolidere dette Nye

Paradigme i internationale relationer; især med muligheden for fuldt og helt at bringe USA ind i en deltagelse i den Nye Silkevej.

Her følger Helga Zepp-LaRouches bemærkninger:

(Her følger resten af webcastet på engelsk).

HELGA ZEPP-LAROUICHE

: Dear conference participants, I feel very honored to address you, even if it is by video, because I think we are all aware that we are involved in the historically, extremely important process of trying to improve the relationship between the United States and China, in the context of the Belt and Road Initiative. This is especially important in the area of agriculture and food production, because this is an extremely urgent question. Because, while at the G20 meeting in Hangzhou last year, China and all the other participating nations devoted themselves to eradicate poverty by the year 2020, we have not yet reached that goal. Just a couple of days ago, the UN Food and Agriculture Organization put out a report that world hunger is on the rise, and that the situation, especially in Yemen, is terrible: Half or more of the population is in acute danger of starvation; but also in Nigeria and South Sudan and many other areas, the situation is worsening. Well, today, there is also the G20 summit in Hamburg, and the outcome will be a surprise, either way, because until last year's G20 in Hangzhou, which was very harmonious and characterized by a great optimism for the future of mankind,

this

time the tensions are very high. In the last couple of days however, there was a sort of prelude in the form of a summit between President Putin and President Xi Jinping in Moscow, which

was really extremely important, and both characterized it as the

most important event of the year for their nation. They deepened

the strategic partnership, they established an even deeper level

of their personal friendship, and they declared that the time of

the unipolar world is over, because of the strategic partnership,

especially.

This is certainly true, that the time of the unipolar world is over, but multi-polarity is still not the solution, because it

implies still geopolitics, which was the cause of two world wars

in the 20th century, and this geopolitics is still in operation,

in North Korea, in Syria, in Ukraine.

We must therefore find a higher level. We must get the world to what President Xi Jinping always calls "the community for a shared future of humanity." One big step in that direction could

be the meeting President Trump and President Putin, who are meeting today for the first time as Presidents. Obviously, this

is a very important step because, between President Trump and President Xi Jinping, a very positive relationship has been established already, so whatever comes out of this Trump-Putin meeting is very, very crucial. Because the questions we have to

solve are urgent and dramatic.

The food crisis, the hunger crisis which I mentioned is only a symptom of the fact that the old economic model is not functioning any more. We are sitting on a powder-keg crisis which

erupted in 2008, which could come back with a vengeance, only much, much worse. Because even a slight increase in the interest

rate, moving away from quantitative easing could lead to a blowout of the corporate debt. Now, the firms which got the zero

interest rate liquidity from the central banks, the quantitative

easing, used this money, not to invest in productive investment,

but for so-called financial engineering by buying up their own stocks to make it look better on the books, having more nominal

value but also increasing the corporate debt which could now could blow out if there is an increase in the interest rate.

And that is only one aspect of the systemic crisis which we still have. The other one is the so-called level 3 derivatives which many European and other banks are sitting on. Level 3 derivatives are those, which no market ... because you can't sell

them, and the banks still keep them as assets, which really is a

sort of mega-fall [ph 5.03].

So the problem is that just yesterday, the fourth largest bank in Italy was taken over by the government, and combined with

a bail-in, whereby the customers could only sell their bonds and

stocks at 18 cents to the euro, and that is a threat which is hanging over the entire banking system.

Now, what could be done to solve that? Well, let's look at one other aspect of the crisis: Just a couple of days ago, in one

single day, 80,000 refugees arrived from Libya in little boats, being picked up by NGOs in Italy. Eighty thousand people in one day overstretches the capacity of any country, and Italy has already taken in so many million people. So when they requested that other countries located on the Mediterranean like Spain and France should also take some of these refugees, these countries rejected that.

Now that obviously shows there is no unity in the European Union on this question.

Now how could you address this whole series of problems?

What should actually be on the agenda of the G20 in Hamburg?

Well, if you would put a global Glass-Steagall separation on the

agenda, doing exactly what Franklin D. Roosevelt did in 1933, by

separating the commercial banks and the investment banks, putting

the commercial banks under state protection, writing off the non-performing the derivatives of the investment banks, and then

going to a Hamiltonian credit system by setting up national banks

in every country and issuing large-scale, low-interest rate credits, then we could solve the problem.

Mr. LaRouche has defined Four Laws to remedy the financial crisis and the Fourth Law is the crash program for the realization of thermonuclear fusion power. And there, the good news is that China just accomplished a major breakthrough in this

respect, with its [EAST] tokomak in Hefei where they reached a so-called "steady-state H-mode operation" for 101.2 seconds.

This

is a major step towards the realization of thermonuclear fusion.

If such a reorganization according to these Four Laws, Glass-Steagall, national bank, credit system, crash program for

fusion and space technology would be implemented, then the trans-Atlantic countries could cooperate with such banks as the

AIIB, the New Development Bank, and others, together with China,

and build up, for example, Africa. China is so far the only country which has done something to fight the root causes of the

refugee crisis, by investing large-scale in rail lines in Africa,

in dams, in power plants, in industrial parks, and in agriculture. And this is actually, the only way to solve the refugee crisis in a human way.

One promising step in this right direction is that between President Xi Jinping and Chancellor Merkel, yesterday they agreed

that they will build together the hydropower complex in Angola,

and stated that that could be a model for the cooperation between

China and Germany in Africa in general.

Now, the Africans, because of what China has been doing, in building up huge industrial complexes for the first time in Africa, they have a new sense of self-confidence and they're telling the Europeans, "we don't want to have your sermons on how

we should have good governance, we want to have investments in infrastructure, in manufacture, in agriculture, as equal business

partners."

Can we expect the G20 to do this, to go in this direction of a global reorganization of the financial system and then go

for a
real intervention in the development of Africa? Well, I'm
afraid
they will not.

But this will remain the issue which has to be accomplished.
The Four Laws of Lyndon LaRouche, and to get the United States
and European countries to cooperate with China in the Belt and
Road Initiative, in the New Silk Road, is, indeed, the
approach

how you can tackle all problems in the world. But this
conference, the Food for Peace conference is a very important
step in this direction. As a matter of fact, to get the United
States and China to work together on the New Silk Road
perspective, in the New Silk Road spirit, is in my view the
most

important aspect in this process: Because if the two largest
economies can work together, I think we are on the right way
to
win for all of civilization.

Therefore, let's work together to join the Chinese dream,
and to revive the American dream, because the American dream
needs to be revived, because it has almost been forgotten. But
together, we can accomplish the dream for all of humanity.

OGDEN: So, we will have much more coverage of the conference
in

New York after it concludes. That was Helga Zepp-LaRouche's
keynote to that conference; "Development Is the New Name for
Peace". As I said, there is a very significant delegation
from

China which attended that conference in New York City. This
just

testifies all the more to the role that the LaRouche movement
is

playing here in the United States to being the leading
mediator

in terms of the relationship which is being forged between

these

two great countries. The idea originally came out of Lyndon and

Helga LaRouche's initiative for the Eurasian Land-Bridge; and the

role that the LaRouche movement played could not be any more critical in terms of making that happen, and making that into a

reality. We are definitely making steps along that road, but as

you heard Helga LaRouche say, it is crucial that we make some very important breakthroughs here in the United States in order

to allow that to occur; including a full-scale adoption of the Hamiltonian economic program that was spelled out by Lyndon LaRouche in that Four Economic Laws. This is the prerequisite to

the United States being able to accomplish the kinds of developmental miracles that China has demonstrated over the last

15-20 years.

Emphatically, that begins with the restoration of Glass-Steagall. The news out of Italy with the nationalization

of Monte dei Paschi Bank just emphasizes evermore crucially how

fragile the entire trans-Atlantic system is right now. We are by

no means in the clear, despite the fraudulent claims that have been coming out of the Federal Reserve over the last few days.

We are definitely still on the cusp of what could be a far greater crash than what we experienced in 2008. As Helga mentioned in those remarks, a lot of this is coming from the build-up in the corporate debt bubble and in other means. You still have the life expectancy crisis across the United States;

you've got the opiate addiction crisis across the United

States.

We have some new developments in terms of the statistics in that

regard that have just come in today. But this is appalling, and

it could not be more urgent that this initiative be taken.

We do know that there was a press availability at 1pm this afternoon in the break between the two panels at this conference

in New York City. Diane Sare was representing the LaRouche movement; and as we have been told, there were some pretty significant press involvement. So, we will look forward to seeing some coverage of this conference that happened up in New

York; and we'll have a much fuller report for you after that concludes.

Let me just finish the broadcast here today by paraphrasing for you some remarks that Helga LaRouche had just about 30 minutes ago when we spoke with her, after she had the chance to

view the proceedings of that conference and also to review some

of the outcomes of the G-20 that have been occurring over the course of the daytime hours today. She said look, there are very

clearly positive developments that are occurring. We could list

them, but as we've seen just today, some of these developments are very positive for the future stability [among] these three great countries – China, Russia, and India; but also in terms of

the relationship for building the future. But, she said, people

should be no means become complacent or satisfied. Things are very clearly moving in our direction, the direction of the ideas

of a New Paradigm; but we need much bigger breakthroughs in

every
respect on the road towards that New Paradigm. Nothing has
been
consolidated. Clearly the world is inclined in that
direction,
and you could read into the relationship between Germany and
China, saying these countries are now beginning to realize
what
is the dominant dynamic on this planet. But, we are by no
means
there yet; we have not reached the goal. There is still a
long
ways to go until that new reality is safely and securely
consolidated. In the meantime, we have a lot of work to do;
especially as we begin to realize the magnitude of the impact
that the ideas of the LaRouche movement have had on world
history. We also have to become very sober and clear-eyed
about
what this means our responsibilities are at this moment. They
are on a far greater scale than we have ever had, as we
reflect
on the magnitude of the opportunities that these recent
developments pose to us as a movement, and to humanity. She
said
this – again – is no time for complacency; everything can fall
into place. Or, everything could fall apart.
So, I think that's a very active picture of a very rapidly
changing world situation, as we have it right now. These
simultaneous summits – the G-20 in Germany and the conference
that's happening in New York – I think are very important
crossroads; a very important conjunctural turning point in
terms
of the opportunity for consolidating this vision of a new
relation between the great powers on this planet. We have yet
to, I think, have the full report of what has come out of both
of
these two summits. So, on that note, I would like to

encourage

you to please stay tuned to the LaRouche PAC website, because we

will definitely have an analysis and a full reading on what has

come out of the events as they've proceeded today. I can let you

know that as we look forward to next week, the Monday update on

this website, our regular Monday afternoon Policy Committee show,

will feature an interview with Bill Jones, who is the *EIR* Washington bureau chief and has accompanied Helga Zepp-LaRouche

on many of her trips to China over the recent few months and years. So, we've invited Bill Jones to come into the studio to

give his exclusive view and perspective on what the outcome of these events over this weekend will have been as we reach the beginning of next week. So, we encourage you to tune in again for our show here next Monday, and in the meantime, stay tuned to

larouchepac.com and we'll be sending out updates as we get them.

Thank you for watching here today, and please stay tuned.

Verden står over for den værste fødevarekrise, advarer

FAO

5. juli, 2017 – I en tale i Rom den 3. juli for FN's Fødevarer- og Landbrugsorganisations (FAO's) konference, der finder sted hvert andet år, gjorde FAO's generaldirektør José Graziano Da Silva det klart for medlemmerne, at den globale hungersnød vokser, rapporterede Reuters. »Jeg ville ønske, jeg kunne annoncere nogle gode nyheder her i dag med hensyn til den globale kamp mod hungersnød«, sagde Da Silva. »Men det er desværre ikke tilfældet. De data, der foreløbigt er til rådighed, indikerer for i år, at antallet af underernærede mennesker i verden er vokset, og fortsætter med at vokse«, sagde Da Silva. De foreløbige data, som Da Silva refererede til, er baseret på FAO's årlige rapport, *The State of Food Security and Nutrition* (Tilstanden for sikkerhed for fødevarer og ernæring), som forventes udgivet til september.

Da Silva nævnte ikke specifikke tal, men antallet af mennesker, der ikke havde nok at spise, er tilsyneladende vokset siden sidste år. Det var faldet til 795 millioner i 2014-16, en nedgang på 21 % i forhold til 1990-92, ifølge FAO. Da Silva påpegede, at dette års tal var en overraskelse, og han tilskrev årsagen til, at næsten 20 millioner mennesker sulter i Sydsudan, Nigeria, Somalia og Yemen, tørke og voldsomme kampe, der finder sted i nogle af disse lande.

At opnå en hungersnød på nul frem til år 2030 er et af FN's bæredygtige udviklingsmål, der blev vedtaget af medlemmerne i 2015. David Beasley, chef for FN's Globale Fødevarerprogram (WFP), sagde imidlertid ved konferencen, at målet havde »nul chance for at lykkes i den atmosfære, vi i dag har i verden«, på grund af konflikter, rapporterede Reuters. Beasley blev nomineret til stillingen som direktør for WFP af den amerikanske præsident Donald Trumps administration.

Kina bygger et nyt kontinent i Afrika

29. juni, 2017 – *Die Zeit* har en artikel i dag, der afviser den vestlige propaganda, der beskylder Kina for neokolonialisme i Afrika. Faktisk er kineserne i færd med at bygge et nyt kontinent dér og investerer milliarder og atter milliarder af dollars. Afrikanere er ved at blive mere oprørske over for de tidligere kolonimagter og afviser udviklingsbistand, der er knyttet til uacceptabel betingelsespolitik.

Den angolanske økonom Jose Careiro kritiserer, at, »for den vestlige udviklingsbistand skal vi kun have ører, ikke munde« og understreger, at, alt imens forhandlinger med kineserne er hårde, så finder de sted ansigt til ansigt. Det paradoks eksisterer, at Etiopien for tiden er den største modtager af kinesiske lån, på trods af den kendsgerning, at det ikke har meget i form af råmaterialer, og at de kinesiske investeringer dér udgør tre gange så meget, som de udgør i lande, der er rige på resurser, såsom Sudan eller D.R. Congo.

En undersøgelse fra John Hopkins Universitet, som citeres af *Die Zeit*, viser, at USA investerer langt mere i afrikanske råmaterialer end kineserne – 68 % af de totale amerikanske investeringer dér, imod kun 28 % for Kinas vedkommende. Henvend 70 % af afrikanerne hilser den kinesiske rolle velkommen, hvorimod de fortsat er skeptiske over for Vesten. Tyskland ønsker imidlertid at ændre sin politik, og udviklingsminister Gerd Müller har underskrevet en »Traktat for Bæredygtig Udvikling« med Kina, bemærker *Die Zeit*.

'Arg fattigdom kan absolut besejres'

Leder fra LaRouche PAC, 25. juni, 2017 – På nogle få årtier har Kina udført nogle økonomiske bedrifter, der har efterladt verden i en tilstand af lykkelig forbløffelse: de har bragt 700 millioner kinesere ud af fattigdom; hævet den forventede, gennemsnitlige levealder fra 35 år til 76 år i dag; lanceret videnskabeligt arbejde i verdensklasse omkring udforskning af rummet og udvikling af nuklear fusionskraft.

Men Kina hviler ikke på sine laurbær. Præsident Xi Jinpings regering planlægger at fjerne fattigdom i Kina – og der findes stadig 40 millioner mennesker i denne kategori – frem til år 2020. For nylig mødtes Xi med ledere af Kommunistpartiet i Kinas nordlige Shanxi-provins, hvor han sagde til dem:

»Så længe, vi gør os umage, tænker korrekt, træffer effektive forholdsregler og arbejder fornuftigt og nede på jorden, så kan arg fattigdom absolut besejres.«

Kina begrænser heller ikke sin ambitiøse plan til Kina alene. Udenrigsminister Wang Yi deltog den 21.-22. juni i en todages konference med den Afrikanske Union i Addis Abeba, hvor han erklærede, at »tæt ved 400 millioner mennesker i Afrika lever under fattigdomsgrænsen, og flere end 40 millioner kinesere har behov for at blive løftet ud af fattigdom. Kina og Afrika må gå sammen i kampen mod fattigdom og om at opnå fælles udvikling. Dette er vores ansvar over for de kommende generationer, det kinesiske og afrikanske folks fælles mål og en iboende del af menneskeligt fremskridt.«

Wang Yi rejste fra Etiopien til Libanon, hvor han understregede, at »Kina er fortalere for flere handlinger til

at bremse en forværring af flygtningekrisen i Mellemøsten og finde en løsning så snart som muligt«, og tilføjede, at Kina er villig til at forstærke samarbejdet inden for rammerne af Bælte & Vej Initiativet.

Som Schiller Instituttets stifter og internationale formand, Helga Zepp-LaRouche, i de seneste uger gentagent har understreget, så var Bælte & Vej Forum for Internationalt Samarbejde, der fandt sted i sidste måned, 14.-15. maj, i Beijing, – og hvor hun selv var en fremtrædende deltager – et vendepunkt i moderne historie i retning af at gøre denne plan til en global realitet. Med den forgangne uges vigtige indikationer på USA's voksende involvering i Bælte & Vej-projektet, står vi nu på tærsklen til denne globale forandring.

EIR's stiftende redaktør, Lyndon LaRouche, og hans hustru, Helga Zepp-LaRouche, har været frontkæmpere for mange af disse udviklinger, længe før de indtraf. Det var Lyndon LaRouche, der først erklærede, at USA's tilslutning til Bælte & Vej Initiativet var *nøglen* til den strategiske krise, og til dette formål skabte han det programmatisk grundlag med sine *Fire Love*. Og det var Helga Zepp-LaRouche, der, i en tale i Chongqing i 2015, først opfordrede Kina til at være med til at løse krisen med krige og emigration i Mellemøsten og Afrika, ved at bringe Bælte & Vej, eller den Nye Silkevej, ind i dette område. Det er Schiller Instituttet, der har været pionerer inden for udbredelsen af klassisk musik og kultur som grundlaget for en dialog mellem civilisationer, med det formål at begrave britisk geopolitik, én gang for alle.

Vi står nu mindre end to uger fra begyndelsen af G20-topmødet i Hamborg, Tyskland, den 7.-8. juli, hvor historiske topmøder mellem og blandt Donald Trump, Xi Jinping, Vladimir Putin, Shinzo Abe, samt andre, vil finde sted. Men, uanset resultatet af disse møder, understregede Helga Zepp-LaRouche i dag, er hele planeten nu i bevægelse under Bælte & Vej Initiativets overvældende dynamik. Et succesrigt resultat af dette

initiativ er, som det har været tilfældet fra dets begyndelse, afhængigt af det enestående, strategiske og politikskabende, begrebsmæssige input, som LaRouche-bevægelsen leverer. Og det er denne bevægelses særlige ansvar, erklærede Helga Zepp-LaRouche, at bruge sin organiseringsindsats til at introducere skønhed i den politiske debat.

Som Lyndon LaRouche har haft for vane at sige i årtier, så er tiden nu inde til at have det sjovt.

Foto: Præsident Xi Jinping mødes med repræsentanter, der deltager i Kinas Unge Pionerers 7. Nationale Kongres, i Folkets Store Hal i Beijing, 1. juni, 2015. (Photo Xinhua/Ma Zhancheng)

Hvorfor bliver Qatar nu gjort til syndebuk? – Se den større sammenhæng

Af Hussein Askary, *EIR's* redaktør for arabiske spørgsmål.

13. juni, 2017 – Alt imens det er korrekt, at Qatar finansielt, politisk og logistisk har støttet terroristgrupper og ekstremistiske prædikanter og anstiftere af vold, så er den nylige kampagne for at hænge Qatar ud som de eneste understøtter af terrorisme ikke alene absurd, med også farlig. Det faktum, at denne kampagnes spydspids er Saudi-Arabien, den unikt farligste understøtter af såkaldt islamisk terrorisme, og verdens vugge for Wahhabi-takfiri-jihadisme, gør det endnu mere surrealistisk og farligt. Det faktum, at denne kampagne fulgte i kølvandet på den amerikanske præsident Trumps besøg til Saudi-Arabien, hvor han den 21. maj mødtes med

statsoverhoveder fra 50 muslimske lande for at erklære total krig mod terrorisme og ekstremisme, har fået Saudi-Arabien til at se ud som lederen af global krig mod terror og hævet det over enhver mistanke. Dette vil sløre virkeligheden for de fleste af verdens nationer og gøre dem sårbare over for saudiskstøttet terrorisme, der er fuldstændig koordineret, og har været det i århundreder, med britiske efterretningsinstitutioner. Den er ofte koordineret med amerikanske efterretningsorganisationer, enten ved, at de vender det blinde øje til disse aktiviteter, eller også fuldt ud deltager i dem. Dette er, hvad der skete under præsident Obama med invasionen af Libyen og angrebet på Syrien, gennem en aktiv støtte til de samme islamiske terroristgrupper, såsom al-Nusra Front, Jaish al-Islam og andre, som Qatar nu anklages for at støtte, og ved at tillade ISIS at vokse og blive en betydningsfuld aktør i området og i verden.

Den britisk-saudiske involvering i angrebene på USA den 11. september, 2001, er velkendt, om end endnu ikke efterforsket til bunds, idet man afventer implementeringen af JASTA-loven [Loven om Juridisk Retsforfølgelse af Sponsorer af Terrorismen] ved de amerikanske domstole, for at stille saudiske regeringsfolk for amerikanske domstole.

Mange af de Qatar-baserede 59 personer og 12 grupper, der den 7. juni af Saudi-Arabien og dets allierede, de Forenede Arabiske Emirater (FAE), Egypten og Bahrain, blev opført på listen over terrorister, såsom den islamiske prædikant Sheikh Almed al-Qaradhawi, var hyppige besøgende i Saudi-Arabien og modtog rigelig støtte fra landet indtil for nylig. Alt imens Egypten og de libyske regeringer har legitime grunde til at støtte opførelsen af Qaradhawi og det Muslimske Broderskab (MB) på listen over terrorister, så spiller Saudi-Arabien og FAE til gengæld et skummelt spil. De to sidstnævnte støtter aktivt den yemenitiske gren af MB, al-Islah-partiet, der er kraftigt involveret i krigen mod Yemen i den saudiskledede koalition.

Saudi-Arabien er ligeledes et stærk støtte af det Syriske Muslimske Broderskab, der er den indfødte syriske hovedgruppe, efter al-Nusra og ISIS. Saudi-Arabien havde faktisk opført MB på terroristlisten i 2014, men fortsatte med selektivt at støtte dets forskellige grene i overensstemmelse med briternes og Obamas dagsorden for regimeskifte og destabilisering af hele regionen.

Hele denne situation bør ses i den større, korrekte sammenhæng for at forstå og håndtere denne ikke-lokale krise.

Der er et nyt paradigme, der udvikler sig i verden, og som anføres af Rusland, Kina og deres allierede i BRIKS-nationerne og Shanghai Samarbejdsorganisationen. Rent økonomisk repræsenteres dette nye paradigme af »Ét Bælte, én Vej-initiativet«, der er i færd med at revolutionere verdensøkonomien. Politisk og militært har Ruslands intervention i Syrien, siden september 2015, bragt en afslutning af de anglo-amerikanske doktriner for regimeskifte. De anglo-saudisk-qatarsk-amerikanske styrker (inkl. alle de ovennævnte terroristgrupper), der har hærgt i Vestasien og Nordafrika, i det mindste siden invasionen af Irak i 2003, og udbruddet af det orkestrerede »Arabiske Forår«, er nu i færd med at miste deres fodfæste og de fleste af deres stillinger. ISIS er netop nu i færd med at blive systematisk elimineret i Irak og Syrien af to koalitions sammensætninger: 1. Den russisk-iransk-Hezbollah-støttede Syriske Nationale Hær inde i Syrien, med yderligere en amerikanskstøttet (under Trump) blanding af kurdisk-arabiske styrker i det østlige Syrien. 2. Af den iranskstøttede irakisk hær og militser på stedet i Irak, med en vis luftstøtte fra USA's Luftvåben.

Saudi-Arabien og FAE har viklet sig ind ud i et sandt hængedynd i Yemen, i en krig, der har skabt en af de værste, humanitære katastrofer i dette lands historie, hvor de har begået krigsforbrydelser og støttet de samme, ovennævnte terroristgrupper i kampen mod den nationale hær i Sana'a og dens allierede, Ansarullah-bevægelsen (Houthier). Den saudisk-

FAE-ledede koalition har ikke opnået nogen af deres mål i Yemen, og kan ikke trække sig tilbage. På den anden side, så oplever EU og den vestlige verden en af de største finansielle og økonomiske kriser, siden 1930'erne.

Det faktum, at præsident Trump har selv en antydning af overvejelser om at gå sammen med Rusland og Kina om udformningen af en ny, politisk og økonomisk orden, giver de imperialistiske fraktioner i USA, og i Storbritannien og dets satrapper i Golfen, mareridt. Med et Mellemøsten, som er den letteste region, i hvilken man kan begynde krige, er det saudiske træk ildevarslende.

Under Trumps topmøde i Riyadh med de muslimske ledere, blev Iran erklæret for at være hovedkilden til terrorisme og ustabilitet i området, og i verden. Den saudiske vicekronprins, Muhammed bin Salman, hævdede den 3. maj, at Iran har til hensigt at tage kontrol over de hellige steder i Saudi-Arabien, og at hans land i stedet ville føre krigen ind i den iranske lejr. Den saudiske udenrigsminister Adel al-Jubeir svor, under sit besøg i Frankrig den 7. juni, at straffe Iran. Selv samme dag angreb en gruppe, med forbindelse til ISIS, det iranske parlament og Ayatollah Khomeinis mausoleum i Teheran, den værste terrorhandling i Iran i mere end to årtier. Iranske regeringsfolk rettede omgående fingeren mod Saudi-Arabien som værende dem, der rekrutterede terrorister, selv om efterretningsminister Mahmoud Alavi senere sagde, at det stadig var for tidligt at vurdere, om Saudi-Arabien spillede en rolle i angrebene.

Hensigten synes at være den at trække USA ind i endnu en katastrofal konflikt i regionen på vegne af sine allierede, og at forhindre ethvert samarbejde mellem USA og Rusland. En anden, potentiel konsekvens af en dramatisk optrappet krigstilstand i Golfen kunne føre til en total katastrofe for de asiatiske, økonomiske giganter Kina, Japan, Sydkorea og Indien, der er stærkt afhængige af daglige udskibninger af olie og gas fra Golfen. Mellem 80 % og 85 % af alle de ca. 17

millioner tønder olie, der passerer igennem det meget lille Hormuzstræde hver dag, sejler til ovennævnte lande. Qatar og Iran er de største producenter og eksportører af naturgas til Asien, ud over Rusland. Enhver afbrydelse af denne strøm kunne betyde en ubeskrivelig krise for disse lande og verdensøkonomien. Dette er en af de største afpresningsoperationer, som de anglo-amerikanske styrker holder mod Asien.

Kinas Silkevej udvider nødhjælp til Afrikas Horn

5. juni, 2017 – Kina udskiber mere end 2.821,75 tons ris til FN's Verdensfødevareprogram (VFP) i Somalia via den Maritime Silkevej, rapporterede Sixi Qu, Kinas VFP-repræsentant, den 2. juni. *Xinhua* kalder denne beslutning for »et konkret resultat i kølvandet på Kinas forpligtende engagement over for fødevarehjælp under Bælte & Vej Forum, der afholdtes i maj i år«.

Halvdelen af Somalias befolkning, inklusive 363.000 akut underernærede børn under fem år, har behov for akut fødevarehjælp. Risen vil give fødevarehjælp til 18 regioner i Somalia, der er ramt af tørke. Sammen med Kinas bidrag af ris, durra (sorghum) og Plumpy Sup (en næringsrig puré) er der tilstrækkeligt med mad til at ernære henved 223.500 mennesker i fire måneder, rapporterer *Xinhua*.

»VFP er meget taknemmelig over for Kinas regering for dens mangeårige engagement over for humanitær nødhjælp, som i betydelig grad vil styrke vores indsats for at levere vital fødevarehjælp til sårbare mennesker på randen af hungersnød.

Fødevarer fra Kina vil nu tage rejsen ad den Maritime Silkevej for at støtte somaliere, der er ramt af tørke«, sagde Sixi.

Kina udvider ligeledes sit samarbejde med Etiopien, Somalias nabo på Afrikas Horn, efter Bælte & Vej Forum. Meles Alem, talsperson for Etiopiens Udenrigsministerium, rapporterede den 1. juni, at PM Hailemariam Desalegn i maj måned mødtes med folk fra 17 store, kinesiske selskaber med en anmodning om, at også de investerede i Etiopien. Kinesiske firmaer har investeret \$4 mia. i Etiopien i løbet af de seneste to årtier.

Efter han havde deltaget i og talt på Bælte & Vej Forum for Internationalt Samarbejde i Beijing, besøgte Desalegn flere kinesiske provinser, underskrev en låneaftale til \$250 mio. til en industripark og underskrev formelt Etiopiens medlemskab i AIIB med håbet om at fremme lån til diverse planlagte infrastrukturprojekter«, sagde Alem.

Foto: I det tørkeramte Somalia på Afrikas Horn trues millioner af mennesker i hele landet af hungersnød.

'Fremtiden fødes i dag: Integration og infrastruktur' til at løfte verden op

Leder fra LaRouche PAC, 30. maj, 2017 – 1.-3. juni træder Skt. Petersborg Internationale Økonomiske Forum (SPIEF) sammen, under værtskab af den russiske præsident Vladimir Putin, der for to uger siden var æresgæst på Bælt & Vej Forum for Internationalt Samarbejde (BVF) i Beijing, og som netop i går i Paris førte strategiske forhandlinger med præsident Emmanuel Macron. I går gav TASS en forhåndsvisning af mødet i Skt.

Petersborg, under titlen, »Fremtiden fødes i dag: Integration og infrastrukturprojekter i Eurasien«. Den rapporterer om den kendsgerning, at en opbygning af nationer nu er ved at komme sammen – EAEU (Eurasisk Økonomisk Union), SCO (Shanghai Samarbejdsorganisationen) og Bælt & Vej-initiativ (BVI), plus tre nationer i BRIKS – for at fremme storstilede projekter, der udføres ud fra et »globalt standpunkt«, til alles fordel. Der sættes fokus på specifikke projekter, såsom Vostochny Cosmodrome (Kosmodrom Øst), som Japan er interesseret i at deltage i; og den »Østlige Polygon« – det fjernøstlige program for forbundethed – konnektivitet – som involverer den Transsibiriske Jernbane, Baikal-Amur Hovedlinjen, regionale grænseovergange og havne.

Mødet i Skt. Petersborg er nu den optimistiske »nye norm« i Eurasien, ledet af Kina og Rusland; og billedet er ved at blive fyldt ud for andre dele af verden. I Afrika finder den storstilede åbning af Nairobi-Mombasa-jernbanen sted, hvis 480 km ses som den første strækning i den fremtidige, østafrikanske, længdegående jernbanekorridor. »At forbinde nationer og give mennesker fremgang«, lyder mottoet på den nye, kenyanske linjes lokomotiver.

Uvidende om denne kendsgerning om denne globale omgruppering for udvikling – eller værre endnu, med had til den – er de politiske kræfter, der er sat i gang imod dens succes, og som for størstedelens vedkommende kommer fra den depraverede, britiske imperieflok. Der er et grelt misforhold mellem virkeligheden og så atlanticisternes forslag. Fra Europa kommer der fortsatte angreb mod præsident Trump og mod de amerikanske vælgere, der indsatte ham i embedet, og mod Trumps modstand mod 'grønt' folkemord og NATO-geopolitik. Mandag fortsatte kansler Angela Merkel i Berlin de bebrejdelser imod USA, som hun havde udtalt efter sidste uges G7-møde. I en tale på en konference for bæredygtig udvikling sagde hun, at hun fortsat er en »overbevist atlanticist«, og at man ikke kan stole på USA; »vi europæere må virkelig tage skæbnen i egne

hænder«, især mht. klimapolitik. I dag krævede hun, at Europa er »pro-aktiv i internationale anliggender«. Den tyske udenrigsminister Sigmar Gabriel angreb Trumps »snæversynede« politikker, der har »svækket« Vesten og EU-interesser.

Her til morgen svarede Trump igen i et tweet, men sammenhængen går langt videre end til øje for øje. På spil står præsidentskabets eksistens, USA's integritet som nation, og om USA – meget snart – vil stille sig på linje med det nye paradigme, med Verdenslandbroen/Ny Silkevej. Faren og bestikkeligheden ved angrebene på Trump fremgår af en artikel i *Spiegel Online* fra 20. maj, »Tiden er inde til at komme af med Donald Trump«. Med en hysterisk tirade imod Trump (ingen moral, ingen mål, ingen strategi, ingen hjerne, osv.), gennemgår artiklen, hvordan man kan afsætte ham, med reference til det uhyggelige »Game of Thrones«. Artiklen opfordrer medierne til at »fortsætte med at sige det, som det er: Trump må fjernes fra Det Hvide Hus. Hurtigt. Han er til fare for verden«. Oversat betyder det, at man erkender, at et partnerskab mellem USA, Rusland og Kina er en dødbringende trussel mod Det britiske Imperium.

Sandheden er, at mennesker kan formås til at tænke og overvinde disse beskidte operationer, uanset, hvor uophørlige og farlige, de måtte være. Vi har meget specialarbejde at udføre. En stor udfordring er sammenbruddet og nødsituationen i New York Citys transportsystem. Knap seks uger fra i dag truer massivt kaos, når nogle af toglinjerne mellem Manhattan og Long Island og New Jersey indskrænkes pga. hastereparationer. Dette sker i sammenhæng med, at hele metropolregionens infrastrukturbase er affældig. LaRouche Manhattan Projekt går frem på basis af en overordnet plan, sammenhæng og frem for alt et krav om national handling for en tilslutning til den globale omgruppering for en Ny Silkevej.

Diane Sare fra LaRouche PAC Politiske Komite har en artikel i det næste nummer af *EIR* (2. juni), der slutter således:

»New York City og de dermed sammenhængende områder har en høj tæthed af kapable mennesker, hvis der fandtes et forceret program for at uddanne dem. Det er de spørgsmål, som USA's befolkning omgående må overveje, og ikke, om Jared Kushner havde et møde med den russiske ambassadør (hvilket under alle omstændigheder sikkert ville have været en god idé).

LaRouches Fire Love angiver det nødvendige, forcerede programs medvirkende faktorer. Vi må nu samle en komite af eksperter, der kan udfylde detaljerne, og hermed transformere den måde, New Yorkere tænker på, mht. den aktuelle katastrofe. Husk, at, på kinesisk, er symbolet for krise og muligheder det samme.«

Foto: Kenyas præsident Uhuru Kenyatta indviede i dag, den 31. maj, officielt den 472 km lange jernbanestrækning med standardspor mellem havnebyen Mombasa ved det Indiske Ocean og Nairobi, hvor han kørte med Madaraka Expressens første, regulære afgang. (foto: www.railwaygazette.com)

Trump kapitulerer ikke til grøn fascisme i Taormina

27. maj, 2017 – »Seks mod én«: Sådan opsummerede Italiens premierminister Paolo Gentiloni, under den afsluttende pressekonference i Taormina, karakteriseringen af G7-diskussionen om klimapolitik. Traditionelt ville hver af G7-lederne holde en pressekonference, men denne gang aflyste både Trump og Merkel deres. Trump besluttede at holde en tale for amerikanske tropper på Sigonella-flybasen, alt imens Merkel briefede en gruppe tyske journalister.

»Vi har, og ikke kun i Taormina, ikke opdaget internationale politiske udviklinger i de seneste måneder, med udgangspunkt i

valget af Trump«, sagde Gentiloni frimodigt. »Amerika er vores hovedallieret; det var det, det er det stadig, og vi må acceptere det amerikanske folks valg. Vi skjuler ikke denne uoverensstemmelse med USA; tværtimod, så kom det tydeligt frem under vore diskussioner. Men at diskutere er imidlertid altid gavnligt.«

Men, sagde Gentiloni, EU ville ikke desto mindre, ikke flytte sig »1 millimeter« fra klimapolitikken, der blev vedtaget i Paris. Det drejer sig især om Klimafonden. Uden klimafonden kan beslutningerne fra Paris ikke implementeres, forklarede Gentiloni.

Gentiloni blev spurgt om sin aktivisme før G7, med møder med verdensledere som Putin og Xi Jinping.

Gentiloni sagde, han ønskede at videreforme deres synspunkter til G7.

Nogle lokale journalister spurgte polemisk, om han vil lægge de samme kræfter i at sikre, at Syditalien får moderne infrastrukturer (højhastigheds-jernbaner), som han gjorde med Taormina-topmødet (Taormina ligger på Sicilien). Han svarede med at støtte forlængelsen af højhastigheds-jernbanen til Syditalien, men forpligtede sig ikke.

Gentiloni understregede også spørgsmålet om udvikling i Afrika og nævnte den udtørrende Tchad-sø og tilstedeværelsen af afrikanske ledere ved lørdagens samling, men nævnte ikke nogen løsning.

Foto: Præsident Trump holdt en tale for mandskabet og deres familier på den amerikanske flåde-flybase i Sigonella, Sicilien, den 27. maj, efter G7.

Kinas udenrigsminister: Bælt & Vej-initiativ er middel til industrialisering af Afrika

24. maj, 2017 – Under forløbet af sin rundrejse til fire afrikanske nationer – Mauretaniem, Kap Verde, Mali og Elfenbenskysten – understregede Kinas udenrigsminister Wang Yi, at Kina søger at styrke samarbejdet med afrikanske nationer inden for rammerne af Bælt & Vej-initiativet, rapporterer *Xinhua*.

Under en pressekonference den 22. maj i Abidjan, Elfenbenskysten, understregede Wang, at Afrika og Kina »kan kombinere de 10 største planer for samarbejde mellem Kina og Afrika, foreslået af Xi Jinping, med Bælt & Vej-initiativet« og få dem til at komplementere hinanden. *Xinhua* understregede, at Afrika er ivrig efter at gå bort fra metoden med »ensidig metode til vækst« med eksport af råmaterialer og opnå økonomisk uafhængighed gennem industrialisering. Kina ses som den mest pålidelige partner til opnåelse af dette mål.

I sine bemærkninger understregede Wang, at Afrikas vækst også er afgørende for udviklingslandenes overordnede styrke, og dette er i både Kinas og Afrikas interesse. Han påpegede det mangeårige venskab mellem Kina og Afrika og betydningen af infrastrukturprojekter, som Kina var med til at bygge for årtier siden – Mauretaniens »venskabshavn«, bygget i 1980'erne, er et eksempel – og som stadig er i fuld drift. Det, der plejede at være kendt som »fattigdommens trekant« i det sydlige Mauretaniem, er nu kendt som »håbets trekant«, takket være veje og anden infrastruktur, som Kina var med til at bygge.

I går præsenterede den kinesiske generaldirektør for det Kinesiske Udenrigsministeriums departement for planlægning af politik, Wang Yajun, i Addis Abeba i den Afrikanske Unions hovedkvarter, en bog om byggeriet af Tanzania-Zambia-jernbanen (TAZARA), med titlen, »Et monument for kinesisk-afrikansk venskab«, som blev indviet i 1976. En rapport på Folkerepublikken Kinas Statsråds webside bemærker, at TAZARA-projektet dækker et område på 1860 kilometer fra Dar es Salaam i Tanzania i øst og til New Kapiri Mposhi i det centrale Zambia i vest. Det kendes som »Frihedens jernbane« og »Venskabet jernbane« – færdigbygget på fem år og otte måneder.

Foto: En jernbanebro på TAZARA-jernbanestrækningen mellem Tanzania og Zambia.

Den Nye Silkevej spreder sig globalt, inklusive i USA – Hvilket er grunden til, at Trump er under angreb

Leder fra LaRouche PAC, 17. maj, 2017 – Verdens ledere, der vender hjem til deres lande fra det historiske Bælt & Vej Forum i Beijing, udtaler vidt og bredt, at et nyt paradigme for verdens anliggender er blevet etableret, både økonomisk og kulturelt. Titlen på EIR's Specialrapport fra 2014, »Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«, er på en meget realistisk måde blevet til virkelighed.

I Europa er italienerne, med hjælp fra kineserne, i færd med at sammensætte en ny Nordlig Adriaterhavs-Havnesammenslutning, sammen med Slovenien og Kroatien, som vil opgradere havne og bygge jernbaneforbindelser igennem til Øst- og Vesteuropa. Med kinesisk hjælp er grækerne i færd med at planlægge endnu en jernbanelinje fra den nyligt udvidede havn i Piræus (opgraderet af Kina), og som løber op langs vestkysten og ind i Balkanlandene. Tjekkiets præsident Milos Zeman håned dem, der klager over, at Bælt & Vej splitter Europa og sagde, at Europa allerede er forfærdelig splittet, men kan forenes gennem den fælles Silkevejsmission. Ungarns premierminister Viktor Orbán sagde, at mange lande var lede og kede af at høre på formaninger om menneskerettigheder og foredrag om frie markeder, og at den »gamle model for globalisering er død« med den Nye Silkevej, der skaber et udviklingsbaseret, globalt paradigme.

I Asien diskuterer Japan nu en tilslutning til Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) og gensidige besøg mellem Kinas præsident Xi Jinping og Japans premierminister Shinzo Abe, som den amerikanske præsident Donald Trump har tilskyndet til. Filippinernes præsident Rodrigo Duterte planlægger at genoplive fælles udvikling af de rige resurser i det Sydkinesiske Hav sammen med Kina og Vietnam, nu, hvor Obamas plan for krig i det Sydkinesiske Hav er blevet afvist i hele Asien, og af Trump-administrationen.

I Latinamerika roste generalsekretæren for FN-kontoret for den Økonomiske Kommission for Latinamerika og Caribien (ECLAC), Alicia Bárcena, Bælt & Vej som »en fornyelse af den dybe forpligtelse over for de værdier, som er fundamentale for vores globale, økonomiske og sociale velfærd« og opfordrede alle medlemslandene til at »opsamle det potentiale, som dette Ét bælt, én vej-program har for at omdefinere kapitalisme gennem folks ligeværd og værdighed«.

I Afrika sagde den etiopiske premierminister Hailemariam Desalegn, at Bælt & Vej »åbner døren for udviklingslande og

fremvoksende nationaløkonomier til at bidrage til global, økonomisk vækst«. Kenyas præsident Uhuru Kenyatta sagde, at »Bælt & Vej-initiativet giver vort kontinent muligheden for at gennemføre et paradigmeskift. Post-koloniale Afrika har siddet fast i en trummerum. At blive en del af Ét bælt gør det muligt for kontinentet at gå videre til en ny platform, ved hvilken globalt samarbejde vil muliggøre merværdi, innovation og øget fremgang«.

Lignende entusiastiske responser fyldte pressen i nationer i hele udviklingssektoren.

Og i USA etablerede Trump-administrationens repræsentant, Matthew Pottinger, en »Amerikansk Bælt & Vej Arbejdsgruppe« som et partnerskab mellem den Amerikanske Ambassade i Beijing og amerikanske selskaber, for at bringe amerikanske selskaber ind i Silkevejsprocessen. Desuden inviterede han Kina til at deltage i det »Særlige Amerikanske Investeringsstopmøde« den 18.-20. juni i området omkring Washington, D.C., med det formål at bringe Kina ind i investeringsmuligheder i USA.

Ikke desto mindre ville en person, der var afhængig af den amerikanske presse eller rapporter fra den amerikanske Kongres, ikke vide noget som helst om alt dette. I stedet består næsten alt i USA's 24-timers nyhedscyklus af hysteriske tirader om præsident Trump. Hvis man troede på noget af det, skulle man tro, præsidenten var en marionet for onde Rusland og onde Kina, at han skulle være skyldig i forræderi for at gøre sit arbejde og gøre det, han lovede i sin valgkampagne – nemlig, at afslutte Bush' og Obamas politik for »krige for regimeskifte« og at genoprette Amerikas industriinfrastruktur, samt de hertil hørende arbejdspladser.

Tro ikke på den løgn, at Trump skulle være tvunget i forsvarsposition; at hans handlinger skulle have undermineret hans troværdighed, som medierne bringer til torvs *ad nauseam*. For kendsgerningen er den, at Trump er i offensiven for at afslutte den britiske imperieæra i historien. Briterne, med

samt deres aktiver i USA – de neokonservative i begge politiske partier og på Wall Street, og de korrupte elementer i efterretningssamfundet, især i FBI – er totalt hysteriske over, at deres geopolitiske opsplittning af verden og deres evne til at få den amerikanske befolkning til passivt at acceptere nedskæringer og krig, er i færd med at blive ødelagt af Trumps tiltag for at bringe USA ind i den Nye Silkevej og for at samarbejde med Rusland om at knuse terroristsvøben. Hans erklærede hensigt om at genindføre Glass-Steagall driver simpelt hen de britiske aktiver yderligere ind i en panikreaktion.

Som Helga Zepp-LaRouche gentog i sine mange taler og interviews i Kina i forgangne weekend, hvor hun optrådte som taler på det Globale Topmøde for Tænketaanke under Bælt & Vej Forum: Hvis Donald Trump lykkes med at bringe USA in i det nye paradigme med den globale Silkevej, vil han huskes som én de store præsidenter i amerikansk historie.

Foto: Præsident Trump og præsident Erdogan udsteder en fælles erklæring i Roosevelt Room i Det Hvide Hus, tirsdag, den 16. maj, 2017, i Washington, D.C. (Whitehouse Instagram)

Helga Zepp-LaRouches tale på Bælt & Vej Forum for Internationalt Samarbejde i Beijing.

“Hvor ønsker vi, menneskeheden som helhed skal være om 10, 100 eller endda 1000 år? Er det ikke menneskehedens naturlige skæbne, som den

*hidtil eneste
kendte, kreative art i universet, at vi i fremtiden vil bygge
landsbyer på Månen,
udvikle en dybere forståelse af de billioner af galakser i
vort univers, løse spørgsmålet
om sygdomme, der hidtil ikke har kunnet kureres, eller løse
spørgsmålet om
sikkerhed for forsyning af energi og råmaterialer gennem
udvikling af
termonuklear fusionskraft?
Ved at fokusere på menneskehedens fælles mål, vil vi blive i
stand til at overvinde
geopolitik og etablere et højere fornuftsgrundlag, til fordel
for alle.”*

*Leder fra LaRouche PAC, 15. maj, 2017 – Helga Zepp-LaRouche,
stifter og præsident for Schiller Institutet, deltog i går,
på åbningsdagen af Bælt & Vej Forum for Internationalt
Samarbejde i Beijing, Kina, i »Tematisk session om
udvekslinger mellem tænketanke«, på panelet med titlen, »Bælt
& Vej for fremme af stærk, afbalanceret, inkluderende og
bæredygtig, global økonomi«. Her følger hendes indlæg:*

Bælt & Vej byder Verdenslandbroen velkommen

I de tre et halvt år, der er gået, siden præsident Xi Jinping annoncerede initiativet i 2013, har der været en åndeløs dynamik i den Nye Silkevej. Bælt & Vej-initiativet har det indlysende potentiale til hurtigt at blive til en Verdenslandbro, der forbinder alle kontinenter gennem infrastruktur, såsom tunneller og broer, og som forstærkes gennem den Maritime Silkevej. Som sådan repræsenterer initiativet en ny form for globalisering, der ikke bestemmes af kriteriet for profitmaksimering for finanssektoren, men derimod af kriteriet for den harmoniske udvikling af alle

deltagende lande på basis af win-win-samarbejde.

Det er derfor vigtigt, at man ikke ser på Bælt & Vej-initiativet ud fra en bogholders synspunkt, som fremskriver sit statistiske cost-benefit-synspunkt ind i fremtiden, men at vi derimod tænker på det som en vision om et fællesskab for en fælles fremtid. Hvor ønsker vi, menneskeheden som helhed skal være om 10, 100 eller endda 1000 år? Er det ikke menneskehedens naturlige skæbne, som den hidtil eneste kendte, kreative art i universet, at vi i fremtiden vil bygge landsbyer på Månen, udvikle en dybere forståelse af de billioner af galakser i vort univers, løse spørgsmålet om sygdomme, der hidtil ikke har kunnet kureres, eller løse spørgsmålet om sikkerhed for forsyning af energi og råmaterialer gennem udvikling af termionuklear fusionskraft? Ved at fokusere på menneskehedens fælles mål, vil vi blive i stand til at overvinde geopolitik og etablere et højere fornuftsgrundlag, til fordel for alle.

Det er åbenlyst, at Verdenslandbroen er ideel for at fuldføre udviklingen af vor planets indlandsområder. Koloniseringen af det nære rum bliver den indlysende, næste fase af den infrastrukturelle åbning af menneskets naturlige levested.

Når man ser på et verdenskort, så er USA ikke kun et land, der er omgivet af to oceaner og to naboer, men at det kan blive en central del af en infrastrukturkorridor, der, via Central- og Sydamerika, forbinder Ibero-Amerika med det eurasiske transportsystem, via en tunnel under Beringstrædet. Siden præsident Xi Jinping tilbød præsident Trump, at USA kunne tilslutte sig Bælt & Vej-initiativet, er der nu et praktisk forslag på bordet, hvor USA kan blive en integreret del af Verdenslandbroen. USA's infrastrukturbehov, der er enorme, kunne være en perfekt anledning til at konvertere alle eller en del af de \$1,4 billion, som udgør Kinas beholdning af amerikanske statsobligationer, til sådanne investeringer via en infrastrukturbank. For eksempel har USA virkelig brug for ca. 40.000 mil hurtige jernbaner, hvis de ønsker at være på

lige fod med de kinesiske planer om frem til år 2020 at forbinde alle de større byer i Kina via hurtigtog.

Den amerikanske økonomi ville opleve en enorm styrkelse gennem en sådan storstilet infrastrukturinvestering og kunne igen eksportere til det hastigt voksende, kinesiske marked, og når konkurrence først er udskiftet med samarbejde, er mulighederne for joint ventures mellem USA og Kina i tredjelande enorme.

Siden præsident Trump har erklæret, at det er hans plan at genintroducere det Amerikanske Økonomiske System, opfundet og praktiseret af Alexander Hamilton, Henry C. Clay og Abraham Lincoln, og ligeledes genintroducere Franklin D. Roosevelts Glass/Steagall-lov, er muligheden for en snarlig etablering af en Nationalbank og et statsligt kreditsystem, med det formål at kanalisere kinesiske beholdninger (af amerikanske statsobligationer) over i infrastrukturinvesteringer, nærmere en realitet.

Alt imens flere og flere europæiske nationer, både i og uden for EU, er ved at anerkende BVI's enorme potentiale og giver udtryk for planer om at blive et omdrejningspunkt for eurasisk samarbejde, så har selve EU været reserveret, for at sige det diplomatisk.

Der er imidlertid en enorm udfordring, som gør, at EU-staterne kunne overbevises om at samarbejde med BVI: Det er flygtningekrisen. Den eneste måde, hvorpå dette Europas moralske sår kan heles, er den aktive integration af de europæiske nationer i en storstilet udviklingsplan for hele Afrika, under BVI.

Den nye, positive udsigt til samarbejde mellem USA og Rusland i Syrien om deeskalering og samarbejde mellem de to landes militære styrker, sammen med Astana-processen, stiller nu en stabilisering af hele regionen i sigte. Der eksisterer allerede tilbud fra Kina om at forlænge den Nye Silkevej ind i Sydvestasien.

Den Nye Silkevej må – som oldtidens Silkevej gjorde det – føre til en udveksling af de skønneste udtryk for alle de deltagende landes kultur, hvis den skal lykkes. Den sande betydning af win-win-samarbejde er mere end blot den materielle fordel af infrastruktur- og industriudvikling, men er også den frydefulde opdagelse af andre kulturer og skønheden i deres klassiske musik, poesi og malerkunst og hermed, gennem at lære dem at kende, at styrke vores kærlighed til menneskeheden som helhed.

I opbygningen af Verdenslandbroen vil alle nationer samarbejde om at undersøge, hvordan man anvender lovene for noosfæren med det formål at etablere levedygtige former for regeringen af os selv. Udvikling af de skabende, intellektuelle evner hos alle mennesker i alle nationer vil give hele menneskeheden en fornemmelse af enhed og formål, som vil gøre vores art virkeligt menneskelig. Når vi organiserer vore samfund omkring videnskabelig og kunstnerisk opdagelse, vil vi fuldende vores viden om, hvordan vi uophørligt kan fremme menneskehedens selvudviklingsproces, intellektuelt, moralsk og æstetisk, og vi vil finde vores frihed i nødvendighed – hvor vi gør vores pligt, med lidenskab!

BÆLT & VEJ-INITIATIVET: VORT ÅRHUNDREDES AFGØRENDE PROJEKT

EIR-video, 9. maj, 2017:

Helga Zepp-LaRouche: 'Hvis vi kan overbevise præsident Trump om at tage imod tilbuddet om at gå sammen med Kina og de andre nationer omkring den Nye Silkevej, så kan han blive en af de

største præsidenter i USA's historie.' Dette initiativ, Bælt & Vej-initiativet, blev officielt lanceret af Kina i 2013. Det er en politik for gensidigt fordelagtig infrastruktur-konnektivitet, for fælles udviklingsprogrammer. Foreløbig omfatter programmerne og de igangværende arbejder flere end 60 nationer og berører flere end 4 milliard mennesker – flertallet af menneskeheden – og med planer om infrastrukturinvesteringer til \$20 billion. Dette er et enormt projekt. Disse programmer har potentialet til at fjerne fattigdom på planeten inden for én generation; fuldstændigt og totalt at fjerne lokal fattigdom overalt.

Jason Ross:

»Det ville være den største fejltagelse nogensinde, hvis USA ikke benyttede sig af Bælt & Vej Forum, der finder sted i Beijing, Kina, om en uge (14.-15. maj) – den største fejltagelse nogensinde. Denne begivenhed vil samle repræsentanter fra over 100 nationer, inkl. den direkte deltagelse af næsten 30 statsoverhoveder, og man vil diskutere vor generations største projekt: Bælt & Vej-initiativet.

Foreløbig er der ingen meddelelse om, eller noget, der peger på, at præsident Trump eller andre repræsentanter for USA vil deltage, men:

(Helga Zepp-LaRouche)

'Hvis vi kan overbevise præsident Trump om at tage imod tilbuddet om at gå sammen med Kina og de andre nationer omkring den Nye Silkevej, så kan han blive en af de største præsidenter i USA's historie.'

Dette initiativ, Bælt & Vej-initiativet, blev officielt lanceret af Kina i 2013. Det er en politik for gensidigt fordelagtig infrastruktur-konnektivitet, for fælles udviklingsprogrammer. Foreløbig omfatter programmerne og de igangværende arbejder flere end 60 nationer og berører flere end 4 milliard mennesker – flertallet af menneskeheden – og

med planer om infrastrukturinvesteringer til \$20 billion. Det udgør 2 til 3 gange den investering, det ville kræve totalt at genoplive den amerikanske infrastruktur. Det udgør 20 gange de \$1 billion, som Trump foreløbig har krævet. Dette er et enormt projekt. Disse programmer har potentialet til at fjerne fattigdom på planeten inden for én generation; fuldstændigt og totalt at fjerne lokal fattigdom overalt. I løbet af de seneste par årtier har Kina allerede undergået en fænomenal udvikling,

(udenrigsminister Rex Tillerson)

'Kina begyndte virkelig at føle sig entusiastisk på det tidspunkt, og med rette, de har opnået meget; de har flyttet 500 millioner kinesere væk fra fattigdom og ind i middelklassestatus.'

(præsident Trump)

'Og jeg havde et langt møde med Kinas præsident i Florida, og vi havde lange, lange diskussioner, i mange, mange timer. Han er en god mand.'

Kina springer fremad med sin egen udvikling og arbejder sammen med sine naboer gennem kinesiske investeringer, gennem staten, gennem foretagender, og gennem ny finansiering gennem institutioner som Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB), Den Nye Udviklingsbank (BRIKS-banken) og Silkevejsfonden, som alle er mekanismer, der er skabt efter 2013; og store projekter i enorm skala er nu mulige.

(Richard Trifan)

'Dette er et historisk projekt, som I alle ved; det er sandsynligvis den største, globale præstation, der er analog med vores ekspansion ud i rummet og til Månen og andre planeter. Det er sandsynligvis det mest omfattende initiativ, som mange nationer vil samarbejde omkring.'

Lad os foretage en rundtur. Med udgangspunkt i Asien er der seks udviklingskorridorer, som Kina har foreslået, for veje, jernbaner, vandveje, elektricitet, kommunikation, sammen med blød kommunikation, såsom uddannelse, fælles toldsatser og kulturelle udvekslinger. Disse korridorer er i øjeblikket under opførelse i varierende grader. Lad os f. eks. se på den Økonomiske Kina-Pakistan-korridor: den er i øjeblikket under massiv opbygning; den vil bringe 10 gigawatt elektricitet til Pakistan – det rækker til millioner af mennesker, 10 millioner eller mere – en ny havn i Gwadar (ud til Oman Golfen), med hundrede tusinder af jobs undervejs, blot for dette ene byggeprojekt, og generelt mere udenlandsk investering i Pakistan, end denne nation samlet set har fået i de sidste par årtier.

Lad os se på havet: Det 21. Århundredes Maritime Silkevej, som bl.a. omfatter at udgrave en kanal gennem Kra-landtangen i Thailand. Dette er et enormt og nødvendigt projekt for at aflaste det overtrafikerede Malaccastræde, og for at bringe økonomiske muligheder til Thailand og Sydøstasien generelt. Denne idé, der har været foreslået i årtier, har nu en reel mulighed for at blive bygget inden for det nuværende årti.

Den Eurasiske Landbro, der når til Europa, transporterer stadigt voksende mængder af jernbanegods, med togafgange for godstog mod vest, der dagligt ankommer i Europa og vender tilbage til Kina med europæiske varer.

Hvis vi ser på Afrika, så har vi for nylig set åbningen af Addis Abeba-Djibouti jernbanen som blot et enkelt eksempel på den meget påtrængende nødvendige udvikling, som nu er mulig; som nu finder sted i Afrika, hvor investering i infrastruktur og industri og landbrug nu når nye højder, det meste af det fra Kina.

Hvis vi bevæger os mod øst, krydser vi Beringstrædet og bevæger os fra Asien og ind i Nordamerika, fra Rusland til Alaska. En rute over land, der muliggøres af denne

Beringstrædeforbindelse, vil være hurtigere end transport med skib, og gør det muligt at udvikle området langs ruten. Det Arktiske Område har enorme resurser, der i øjeblikket er næsten fuldstændigt utilgængelige. Byggeriet af den nødvendige infrastruktur og selveste Beringstrædeforbindelsen vil være en storstilet infrastrukturpræstation. Dernæst vil et genopbygget, amerikansk infrastrukturfundament, et netværk af jernbaner, veje, en platform med ny, højdensitetskraftværker, kernekraft; havne, sluser, dæmninger; skoler og andre offentlige bygninger og offentlige værker, gøre det muligt for USA at opnå et nyt produktivitetsniveau, og have mere at bidrage med til verdenssamfundet og få fordel af verdenssamfundet.

Hvis vi nu bevæger os sydpå, så er der p.t. ingen transportmuligheder over land fra Nord- til Sydamerika. Man kan ikke køre til Sydamerika – det er ikke muligt. Der er en afbrydelse, kendt som Darien Gap. Når vi endelig får bygget denne forbindelse på blot nogle få dusin mil, vil vi endelig forbinde de amerikanske kontinenter som helhed. I Mellemamerika er ny finansiering, også fra Kina, ligeledes i færd med at muliggøre en sekundær Panamakanal, kunne man sige, med igangværende byggeri og forberedelse i Nicaragua.

I Sydamerika er en bi-oceanisk korridor, der strækker sig fra Peru til Brasilien, fra Stillehavet til Atlanterhavet via Bolivia, på planlægningsstadiet.

Så stor en del af verden arbejder i øjeblikket sammen, med fælles udvikling og en fælles fremtid med fremgang, værdighed og videnskabelige præstationer som mål. Vil USA tilslutte sig? Vi er blevet inviteret med åbne arme:

(Meifang Zhang)

'Sidst, men ikke mindst, vil jeg gerne citere Xi for at sige, at Kina byder USA velkommen til at deltage i samarbejdet inden for rammerne af Bælt & Vej-initiativet ... Begge lande bør

virkelig gribe disse muligheder.'

Lad os tage imod denne invitation. Om et hundrede år vil USA i tilbageblik være så lykkelig for, at vi gjorde det.«

Tørke hærger Somalia på randen af hungersnød; millioner af liv truet

20. april, 2017 – Ifølge den seneste rapport fra den internationale hjælpeorganisation Red Barnet, befinder Somalia sig på randen af massehungersnød. Organisationen bemærkede i sin seneste undersøgelse, at »graden af livstruende underernæring stiger skarpt. Vi befinder os på randen af en massiv katastrofe i Somalia, hvor tre fjerdedele af lands dyrehold er døde, hvor der er en hastig stigning af børn, der lider af alvorlig underernæring, og hvor vandreservoarerne i dusinvis af lokalsamfund er udtømt«, sagde Hassan Saadi Noor, landsdirektør for Red Barnet i Somalia, som sagde, »han frygter at se børn dø i betydeligt antal«, rapporterede Associated Press.

Noor påpegede også, at mere end halvdelen af Somalias befolkning, omkring 6,2 mio., havde behov for omgående livreddende hjælp som følge af tørken i landet, og med yderligere 8,3 mio., der lever i lande som Kenya og Etiopien, inklusive de mennesker, der er strandet i flygtningelejre, og som har behov for akut hjælp, iflg. en rapport fra Irans PressTV.

Den britiske avis *Guardian* beskrev i sin rapport om krisen på liv og død i Somalia, at dødstallet stiger i landsbyerne omkring Baidoa, nordvest for hovedstaden Mogadishu, og »i hele det værst ramte område af det sydlige og centrale Somalia. Der er spredte dødsfald som følge af mangel på mad, men sygdom er hoveddræberen. Hvis man tilbringer en time med dem, der strømmer ind i byen, 180 km nordvest for Mogadishu, vil man finde fædre, der har begravet fire børn på lige så mange dage, bedsteforældre, der er efterladt til at svinde bort i landsbyer, og ammende mødre, der har båret tvillinger 70 mil under den svidende sol i et sidste, desperat forsøg på at finde hjælp«. Myndigheder fra hjælpeorganisationer »indrømmer også, at et officielt tal fra FN om omkring 550 dødsfald som følge af kolera og lignende sygdomme i Somalia, siden årets begyndelse, er kraftigt underrapporteret. Det sande tal kunne være 10 gange så mange, eller mere«, lyder *Guardians* rapport.

Foto: Børn i Somalia stiller sig i kø for at modtage mad eller vand.

**»Krafft Ehrickes vision for menneskehedens fremtid«
Helga Zepp-LaRouches tale på
Schiller Institutets
konference
i München, Tyskland, den 25.**

marts, 2017

Jeg er også sikker på, at, hvis Krafft Ehrlicke havde været her i dag, eller havde levet i vor tid, så ville han have været utrolig optimistisk med hensyn til, at hans vision, som i hans levetid ofte blev bekæmpet – ikke kun hans livs vision, men fortsættelsen af rumfart i det hele taget mødte utrolig meget opposition og modarbejdelse – at han ville erkende, at vi i dag virkelig har den strategiske konstellation, som bringer realiseringen af hans vision inden for rækkevidde. Det er allerede, i forbindelse med en tale om det kinesiske rumfartsprogram, blevet sagt, at »frøspringet« nu virkelig kommer, for kineserne har en vision om at udvinde helium-3 på Månens bagside til den fremtidige fusionsøkonomi på Jorden. Det bliver endda også diskuteret af ESA, men jeg mener, at Kina på verdensplan uddanner flest forskere og videnskabsfolk inden for rumfart, og derfor er jeg optimistisk over, at denne »leap-frogging«, altså frøspring, vil fortsætte.

Download (PDF, Unknown)